

אננה

בלבבי משכן אָנָּה

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 718.521.5231 ■ 073.295.1245 ■ USA

בעין בכור

נקראו במתיחת ייחד או במה קטינה, לאפוקי מבמת ציבור או במה גדולה שהיא המבחן שעשה משה. גם לאחר שהוקם המשכן, היו תקופות שבמאות ייחד חזרו והותרו, דהיינו כאשר המבחן היה בגלגול בנב ובגביעון (רשי' בזבחים שם). הכל הוא שכאשר הארון היה באهل מועד, הבמות נאסרו, וכאשר הארון לא היה באهل מועד, הבמות הותרו (תוספות קרבנות). פרק י"ג אות ח', ירושלמי מגילה פ"א הי"ב דף י"ז ע"ב). והנה לגבי מי הקريب על הבמות, במשנה משמעו שעבודת הבכורות. אבל למעשה כבר הארכו האחוריים שזה דока בקרובנות ציבור, כמו בפסוק (פר' תרומה כ"ד ה') שambilא רשי' (זבחים קי"ב ב' ד"ה ועובדת בבכורות). אבל קרבנות ייחד כל אחד עושה לעצמו, ואולי הייתה עדיפות לבכורות מטעם כבוד אבל בודאי לא היה חיבוב (ע"י גור אריה על תלדות כ"ה ל"א, ט"ז בספרו דברי דוד עה"ת, תפא"י על המשנה אות ל"ד, חז"א קדשים בכרות סימן ט"ז) אותן המשנה את ל"ד, אמרם לקמן בסמור נביא מדרש ירושלמי שלכורהה ח'). אמרם לקמן בסמור נביא מדרש ירושלמי שלכורהה משמעו לא כך, ע"יש. ולאחר שנבנה המשכן, העבדה עברה לכוהנים, אבל כשחזרו והותרו הבמות, העבדה בבמות ייחד חז' ו'), כדאיתא בזבחים (קי"ח א').

דעת המדרש והירושלמי

[ג] עכ"פ המשנה אומרת שהעבדה עברה מהבכורות לכוהנים. נתבונן להבין ההבדל ביניהם. עצם המושג של בכור בא לומר שהוא ראשון, لكن כל מי שנתק' בכור ע"כ כי יש בו הבחנה של ראשון. מאידך, המושג של כהונה הוא קודם כל הבחנה שהיא שייכת לשבט לוי, ואח"כ נעשתה חטיבה מיוחדת לעצמה. לו' היה שלישי לרחים לאה כדיודע. אמרו מיווחדת לעצמה. המשנה מיזכרת לשליש. והוא רשי' פירש בטענה שבדם, אבל מצד הרחמים הם שליש ולא ראשון. אמרו ישנים לפניו שני מערכות, שככל אחת מערכת לעצמה, ובעומק התכליות היא לאחד אותם. נלמד תחילתה כל מערכת לעצמה, ולאחר מכן נגלה את האחדות ביניהם. נתחיל במערכת הבכורות. הנה לעיל הזכרנו

א' ניסן נטול עטרות

[א] "ויהי ביום השmini קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ריש שמיני). מפרש רשי', "ויהי ביום השmini - למלואים, הוא ראש חדש ניסן שהוקם המשכן בו ביום, ונטול עשר עטרות השנהות בסדר עולם". כלומר, ביום השmini הוא יום השmini למלואים. ובשבועיים שקדמו ל"ח, כמו שמצויר בפרשת צו, שימש משה רבינו בהקרבת הקרבנות, למד את אהרן ובניו את עבודת הקרבנות. וביום השmini, א' ניסן, קרא משה לאהרן ולבניו שמקאן ואילך העבודה מוטלת עליהם. והוא יום נטול עשר עטרות (בריתא דסדר עולם פ"ז, תוכ' על אחר, שבת פ"ז ב'). והרי פרטן. ראשונה - ראשון למעשה בראשית. רשי' בגמרא שם גרס ראשון לבריאת העולם. כלומר שהיומי הראשון במעשה בראשית הייתה ביום א' בשבת, היה גם א' בניסן. והריטב"א על אתר מפרש שזה למד"א בניסן נברא העולם, דהיינו ר' יהושע, ועוד שר' אליעזר סבר שבתשרי נברא העולם (ע"י ר' ה' י' ב', י"א א'). שנייה - ראשון לנשאים, הינו הקרבנת הנשאים המפורת בפרשת נשא התחילה בא' ניסן. שלישית - ראשון לכהונה. אומר רשי' "אותו היום שמיini למלואים ועובדת לכהונה". ואומר רשי' "אותו היום שמיini למלואים ועובדת באהרן ובניו, ועד עכשו היה בבכורות". רביעית - ראשון לעבודה. חמישית - ראשון לירידת האש. ששית - ראשון לאכילת קודשים. שביעית - ראשון לשכון שכינה. שמינית - ראשון לבך את ישראל. תשיעית - ראשון לאיסור הבמות. עשירית - ראשון לחודשים. אלו הם עשר עטרות שנטלו אותו יום.

متى הותרו הבמות ולמי מותר הקريب עליהם

[ב] והנה רשי' פירש בעטרה השלישית - ראשון לכהונה - שעד עתה הייתה העבדה בבכורות, ומעטה בכוהנים. והנה במשנה בריש פ"ד זבחים (קי"ב ב') כתוב "עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותירות ועובדת בבכורות, ומשהוקם המשכן נאסרו הבמות ועובדת בכוהנים". כאמור, קודם הקמת המשכן היו מקרים קרבנות על במות. במות כאלו

אדם קין והבל

[ד] נתבונן עתה בדברי המדרש ביתר פרוטות. המדרש מכנה את אדם הראשון בכורו של עולם. ברור שהוא לא היה בכור ילידה, מ"מ הוא הקריב קרבנות מדין בכור. הוא היה מעין בחינת טיפה ראשונה ממוח האב. מכיוון שככל מהותו הוא היהתו ראשון, لكن יש לו דין בכור. אמנם אדה"ר לא התקיים במעמדו כבכור, משום שבחתאו הוא איבד את נקודת הבכורה שלו. כפי שהבכורים איבדו את דין הבכורה שלהם בהקריבם קורבנות לעגל (כך מפרש המדרש את הפסוק וכי תsha ל"ב ו'), ידוע שחטא העגל מקבל לחטא אדה"ר, כך אדה"ר איבד את מעמד הבכורה שלו בחטא עצ הדעת. לעומת הדברים הוא שראשון בבריאה אין לו קיום. כל נקודת ראשון, אם לא מצטרף אליה נקודת שלישי, אין לה קיום. דיעוין בתנומא (תולדות אות ד') "אברהם נתעטר בזכות יעקב, כשהשליך אותו נמרוד לתוך הكبשן ירד הקב"ה להצילו. אמרו מלאכי השרת, רבש"ע, לך אתה מציל, כמו רשותים עתידין לעמוד ממנה. אמר להן הקב"ה, בשבייל יעקב בן בנו שעטיד לעמוד ממנה אני מצילו. מנין, א"ר ברכיה, שכן ישעה כת) פDAO מן הכבשן". והנה מבואר בארי ז"ל [לא מצאת]¹ שנקודת הרាជון שבבריאה אין לה קיום, היא לא מתקינה, היא תמיד נופלת. אנחנו רואים את זה בבכורות של עולם, אדם הראשון, שנפל. אנו רואים זאת בבכורות שלא הצליחו להתקיים מפני שחטאו בעגל. כל בכור וכל ראשון אם לא מצטרף אליו שלישי, אין לו קיום. הבכור השני שהוא בעולם היה קין, וגם הוא איבד בחטאו. הוא הביא קרבנות כי הוא היה בכור [לפי השיטה שיש מנוח בבמה, ע"ז זבחים ס"ט א' ובעוד מקומות], ומשלא נתקבלה מנהתו, נפל בחטא ונאבך. ושורש נפילתו היה כי לא היה לו חיבור לשישי. אמנם הקרבן של הבל התקיים [ולכאן זה מתאים לשיטה של יחיד יכול להקריב בבמה ולא רק בכור]. דין שלישי שבבו בא מכך שהבל התגלה בשת, ולאחר מכן המכונן במשה רבינו (ע"ז כל זה בשער הגיגלים הקדמה כ"ט), שהוא שלישי לרחים. א"כ יש בהבל צירוף של ראשון ושלישי.

¹ לאחר תקופה אמר לי הרב שהוא לא מוצא זאת בכתב, והצע מוקור אחר, מתנומא תולדות אות ד' "אברהם נתעטר בזכות יעקב כשהשליך אותו נמרוד לתוך הכבשן ירד הקב"ה להצילו אמרו מלאכי השרת רבש"ע להה מציל כמה רשותים עתיד לעמוד ממנה א"ר ברכיה שכח כתיב לנו להן הקב"ה בשל יעקב בן בנו שעטיד לעמוד ממנה אני מצילו מנין א"ר ברכיה שכח כתיב לנו להן הקב"ה אל בית יעקב אשר פדה את אברהם (ישעה כת) פDAO מן הכבשן".

שישנו ירושלמי ומדרשו שמשמעותו שמדובר הרכות הם אלו שהקריבו קודם חטא העגל. הירושלמי הוא במגילה (י"ד ב'), שם מובא שרבי יוחנן בא לבית המדרש לדרש מפסוקים מה שנשנה במשנה בזבחים שקדם למackson היה עבודה בבכורות (כך פירשו הק"ע והפנ"מ). ובתחילת דרש זאת מפסוק "כי לי כל בכור בני ישראל וכו' ביום הכותי כל בישראל וממכת בכורות ולהלן. ומナル שקדם לכך ג"כ. מدقתי "ותתקח רבקה את בגדי עשו החמודות" (תולדות כ"ז ט"). מהו החמודות, שהיא משמש בכהונה גדולה. א"כ בירושלים משמע שעבודה דזקה בבכורות. גם במדרשו (במד"ר ד' ח') באו לסייע למה שכותב במשנה בזבחים. יותר לערך לך היו הרכות מקריבים [עד שלא הוקם המשכן] מתחילה בראיתו של עולם, אדה"ר היה בכורו של עולם וכו'". ובגדי העור שניתן לו הקב"ה היו בגדי כהונה גדולה, ובערו ממנו לשט ולמתושלח לנח לשם לאברהם יצחק לעשו ויעקב קנה ממנו הבכורה. אמנם מהמדרש מוכח שבכור הוא לאו דזקה, כי המדרש אומר שם ואברהם לא היו בכורות, אלא כל מי שרatoi לכך מקבל את התואר בכור, גם אם אינם ישעיה כת) פDAO מן הכבשן". והנה מבואר בארי ז"ל לא מצאת[1] שנקודת הרាជון שבבריאה אין לה קיום, היא לא מתקינה, היא תמיד נופلت. אנחנו רואים את זה בבכורות של עולם, אחד דברו הירושלמי שלא כל אחד יכול להקריב, משמע מהמדרשי הירושלמי שלא כל אחד יכול להקריב, אלא דזקה מי שנתרמנה לכך. ולא כפי שימוש מהגמרה בזבחים שכל אחד יכול להקריב בבמה בזמן שהותרו. ועודין אפשר לומר שלא דברו הירושלמי והמדרשי אלא על קורבנות ציבור ולא על קורבנות ייחיד, וצ"ע. וגם צ"ע מודיע רשי"ז שהזכירנו לעיל, מביא את הפסוק "וישלח את נערינו בני ישראל וועלן עלות ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים" (פר' תרומה כ"ד ה'), כביאור לעבודת בכורות, ותמלים מעבודת הבכורות שהיתה מאז בראית העולם. ונראה שרשי"ז סובר שלאחר שקדשו בכורות ישראל, עבדות הקורבנות בbombot היא רק בכורות ישראל. אבל קודם קודם נעשו ישראל עם מצרים, בודאי שככל יחיד יכול לעשות במה ולהקריב עליה, וכן משמע ברשי"ז במסכת בכורות (ד' ב' ד"ה בbombot וד"ה ועובדת בככורות). ואפשר לומר שרשי"ז סובר שהירושלמי והמדרשי פלגי על הגمراה בזבחים, א"נ הגمراה בזבחים ורשוי"ז דברו רק על קורבנות ייחיד בbombot, והירושלמי והמדרשי דברו רק קורבנות ציבור בbombot, וצ"ע.

מדרשי ילקוט שמעוני שמוט פ"י א רמז קפ"ו) שבתיה הייתה בכורה של פרעה וניצלה בזכות תפילתו של משה. גם בפסקתא הנ"ל כתוב "יה' הכה כל בכור, מהו כל בכור, בכור לאיש בכור לאשה הכה כל בכור, מהו כל בכור, בכור לאיש בכור לאשה ואפיו נקבות הבכורות מתו באותו הלילה, لكن נאמר כל בכור". חידוש הוא שגם בנקבה נאמר לשון של בכורה. ואולי זה מדין גדול שבבבית, וצ"ע. והנה הרמב"ן (בא י"ב ל') כתוב שעל דרך הפשט רק פטרי רחם מתו במקת בכורות, שהרי כנגד בכורי המצרים שמתו נתקדשו בכורי ישראל, רק דרשו חז"ל, כפי שהבאו לעיל. ועוד שרשי" (בא י"ב ל') מביא ממילatta (על הפסוק בא י"ב ל"ג) שגם בכור של רוק שאשת איש מצירית זונתה עמו מות במקת בכורות, שמע מינה שמתו גם בכור לאב שאינו פטור רחם לאמו.

מהו פטור רחם

[ז] הנה בגמרה בבכורות (ד' ב') מובאת ברייתא שבשלשה מקומות נתקדשו בכורות לישראל, במצרים במדבר ובכניתם הארץ. ישנה שם מחלוקת, שלרבי יוחנן בכורות שנולדו במדבר קדשו ולא פסקה קדושתם, ולריש לקיש קדשו ופסקה קדושתם. עכ"פ גם כאן אנו רואים את השילוש בבכורות, על דרך שבעל הטורים הביא שליש בבכורות, בכור לאב, בכור לאם, וגדול שבבבית. והנה בכור לילדה שאינו בכור ליצירה כעשו הוא בודאי בכור לאם, שהרי הוא פטור רחם, ובכור ליצירה שאינו בכור לילדה כי יעקב, בודאי אינו בכור לאם. ויש לדון שבכור ליצירה שאינו בכור לילדה כי יעקב, נכלל בבכור לאב שאינו בכור לאם, שהרי הוא בא מהטיפה הראשונה של האב, ועדין צ"ע בזה, ועי' בחומש הגרא"א (בהוצאת הר"ד אליאר) על הפסוק כי תהינה לאיש שתי נשים (כי תצא כ"א ט"ו). נתבונן עתה בג' מיini הרכות, בכור לאב, בכור לאם, וגדול הבית. בכור לאם הוא פטור רחם. הלשון פטור בכל מקום מתרגמים פתח, וכן רשי"י מבאר בכינשא (ל"ד י"ט), "פטר - לשון פתיחה וכן (משלוי יז) פוטר מים ראשית מדון". לפ"ז גם בכור אב הוא פתח. א"כ מה החלוקת בין פתח של אב לפתח של אם. בחינת פתיחת האב או הטיפה הראשונה, זהה אותן נקודה שאינה נטפחת מפני שעדיין אינה מתפרטת. אמנם לאחר שיש עבר במעי אמו, שגדל ומתרפרט ויוצא לאור העולם כמושבנה, זהה פתיחת האם. עומק הדבר, בכור לאב הוא בבחינה של יוד, נקודה בעלמא. בכור לאם הוא לאחר שהוא צירפה ובנתה אותו בבחינה של האות ה"י המורכבת גודל שבבבית, שנאמר אף אני בכור אתנהו. ישנו אףלו

צדון אברהם יצחק עשו ויעקב

[ה] והנה הפעם הראשונה שנמצאת בתורה המילה בכור בהקשר לאדם [אבל בבעל חיים כבר בהבל נאמר שהביה מבכורות צאנו], הוא בצדון בן ננען בן חם בן נח (נח י"ט"). הצדון היא גם עיר הסמוכה לצור, והוזכרה בנבאים מספר פעמים. עי' בישעיה (כ"ג) ובמפרשים שם שהיתה קשורה בסחר עם צור, וכאשר צור נפלת גם הצדון נפלת. והנה צור ע"ה עולה בגימ"י כהן בכור. כלומר קיומה של הצדון שהוא בכור היה רק מכח צור שהוא צירוף של כהן ובכור. וכאשר צור נהרבה, כלומר הצירוף של כהן ובכור אבד, מAMILIA גם הצדון נהרב. גם ירמיה (מ"ז) ויחזקאל (כ"ח) התנבאו על חרבן הצדון, כי אין קיום לראשונה. בכור נוסף שלא התקיים כי לא היה מחובר לשליishi, היה עשו. מאידך ליעקב היה כח של שלישי, שהוא היה שלישי לאברהם ויצחק. لكن עשו אמר למה זה לי בכורה, הנה הולך למות כמו אדם הראשון שבכורתו הובילו אותו למוות. באותו יום שאברהם שהו א' ראשון - מות, מכיר עשו את הבכורה בנזיד עדשים (ב"ב ט"ז ב'), ואיבד את הראשון שבו. ויעקב שהוא שלישי לאברהם וליצחק, הוא בבחינת "לא ימושו מפרק ומפי זרע ומפי זרע זרע עד עולם" (ישעיה נ"ט כ"א), לכן גם כשמת אברהם אין ביטול לזרעו. משא"כ עשו שהיה לו את כח הראשון, כאשר אברהם מת אז כח הראשון לא התקיים, ומAMILIA עשו איבד אותו כשהתגלה המות בכח הראשון. אברהם יש לו ביטול, יצחק יכול להיות לו ביטול, אבל יעקב נאמר עליו ערסיה שלימה מתוך שאין לו ביטול מכח השילוש (עי' זה חדש יתרו דף ל"ז ט"ג, אות שי"א בסולם).

מיini בכורות שמתו במצרים

[ו] נדון עתה מהו נכלל בגדר בכור. חז"ל (ב"ר ס"ג ח'), מובא ברש"י (תולדות כ"ה כ"ו), אומרים שעשו היה בכור לילדה ויעקב היה בכור ליצירה, כלומר שנוצר מטיפה ראשונה, מהה"ד שפורת שפיה קצר, נכנס ראשון יצא אחרון. א"כ חזין שישי בכור ליצירה ובכור לילדה. וזה סוגיא שהולכת ומתרחבת. דהנה בפרשת בכורות, בפסוק אחד (פר' בא י"א ה'), מוזכר מילת בכור ארבע פעמים, והבעל הטורים דורש, "כנגד בכור לאב, בכור לאם, וגדול הבית, ובכור בהמה איינו מהחשבון שהוא צריך לוגפא". כמו שרשי" (בא י"ב ל'), מביא מהז"ל (פסקתא רבתי על פסוק ויהי בחצי הלילה י"ב כ"ט), שאם לא היה בכור בבית, מתי מי שהוא גודל שבבבית, שנאמר אף אני בכור אתנהו. ישנו אףלו

בין בכור לאב ובכור לאמ.

ג' קיון במקומות שנתקדשו הבכורות

[ט] כמו כן ישנים ג' קיון בימה שהזכרנו לעיל שבשלשה מקומות נצטו יישראל על הבכורה. מחד למצרים, ומайдך בכניסתם לארץ, ונקודת אמצע במדבר. על מצרים נאמר "שבשר חמורים בשרם ווירמת סוסים זירמתם" (יחזקאל כ"ג כ'). لكن אין זה מקום בניין. לכן על פיתום ועל רעמסס אמרו חז"ל (סוטה י"א א'), שכל מה שבנו פי תחום בולעו או ראשון ראשון מתרוסס. לכן על המתים במקת בכורות נאמר (ב"מ ס"א ב') "אני הוא שהבחנתי בין טיפה של בכור לטיפה שאינה של בכור", נקט לשון טיפה, עיקר הכנישה היא ביחס למצרים. בעניין הכנישה לארץ, עיקר הכנישה היא בשבע שכיבשו ושביע שחליקו, שם מתחילה נקודת הבניין, לכן זו בחינת בכור שהוא פטורرحم, שענינו בניין כדעליל. ארץ ישראל היא "ארץ אשר עני ה"א בה מראשית השנה ועד אחרית השנה" (עקב י"א י"ב), ככלומר השגחת ה' היא ראשית של בניין, ראשית של צירוף, זהה מצות ישוב ארץ ישראל. ומנגד נאמר על מצרים שיש איסור לשוב ולגור בה (חינוך מצוה ת"ק), כי מצרים היא בחינת טיפה דין לה קיום כנ"ל. נקודת האמצע, בחינת גدول שבבית, אלו בכורות שבמדבר, שהמדבר הוא המחבר בין יציאת מצרים לכניסה לארץ. ע"כ ההקללה בצללות בין ג' מיני הבכורות לג' המקומות אשר שם קדשו הבכורות.

טיפת יעקב במוח יצחק

[ו] בעניין בכור לטיפה יש להבחן בין בכור לטיפה היוצאה ממח האב, לבין בכור לטיפה ברחם האם. מה שיישראל נקרים הראשונים שהם עלו במחשבה להיבראות ראשון (בר"ר א' ד', ויק"ר ל"ו ד'), זה לא מצד טיפה ברחם. מה שייעקב היה טיפה ראשונה, זה לא מצד הטיפה ראשונה שנטלתה ברחם, אך מצד זה טיפת עשו נטلتה ראשונה ולאחר עשו נטلتה שנייה. אבל טיפת עשו נטلتה ראשונה ולאחר עשו נטلتה שנייה. והטעם שטיפת יעקב נכנסת לרחם בראשונה, הוא ראשון. והטעם שטיפת יעקב נכנסת לרחם בראשונה, מהפni שייעקב היה טיפה ראשונה מצד ראשית המחשבה, ובמחשבה נאמר סוף מעשה במחשבה תחילת (מזמור לכמה דוד), כי המחשבה מצטרפת את הכל. א"כ מתי אומרים שטיפה היא בבחינה שאין בה צירוף - כאשר היא יצאה מהמת. אבל כאשר היא עדין במתה, היא חלק מן המת, "قولם בחכמה עשית" (תהלים ק"ד כ"ד), כי החכמה היא

משלשה ווי"מ. لكن הפדיון של בכור הוא ה' סלעים. דהרי "כי בי"ה היה צריך עולמים" (ישעיה כ"ו ד'), ככלומר הקב"ה בראש העולם בי"ד ה"י. ובחז"ל (מנחות כ"ט ב' ובעוד מקומות) מפרשים שאת עזה"ז בראש באות ה"י ואת עזה"ב בראש באות י"ד. ביתר פנים יש לפירוש (עי' לקווי מוהר"ן קמא סימן ק"א), שהחילת היצירה היא טיפה בבחינת י"ד, ולאחר מכן ה"ז הולכת ומצוירת בבחינת ה"י. א"כ חילת היצירה הנקרהת בכור לאב היא בבחינה של י"ד, ולאחר מכן הוא הופך להיות פטורرحم, בכור לאמ, והוא בבחינת ה"י, ואז יש לו דין של ה' סלעים. כבר הזכרנו במאמר על פרשת קרח את הגمراה במנחות (לי"ז א'), מעשה בתינוק שנולד עם שני ראשיים ונתחייב אביו לפדותו בעשרה סלעים. אבל למעשה תינוק זה הוא נפל שאינו יכול להתקיים כי י"ד אין לו קיום. רק כאשר ה"ז מתפרק וונעשה לה"י, אז יש לו קיום.

הגדרת גдол שבבית

[ח] אם כן עמוק החלוקת בין בכור לאב לבון בכור לאמ, הוא שבכור לאב הוא בכור לטיפה שאין לה קיון, לאחריו שלשה ימים מסרתחת, כמו שכתוב במשנה בשבת (פ"ו א') "מנין לפולטות שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה", אבל לאחר שלושה ימים הטיפה מסרתחת והאשה טהורה. משא"כ בכור לאם שהוא פטורرحم, זהו בכור שמנגיע על ידי צירוף, על ידי בניין. הוא מצטרף בימי אמו ז' או ט' חודשים. פטורرحم אינו רק מלשון פתיחה אלא הוא פטורرحم שהוא פתיחה שלל גביו נבנים כל האחרים. הרי זה הדין בכבד את אביך ואת אמר שדורשים חז"ל (כתובות ק"ג א') לרבות את אחיו הגדל שיש חיוב של כיבוד אח גדול. ומבאר הארץ"ל (עי' שער הכוונות כוונת ק"ש דרשו ו' ד"ה והנה כל הבנים) הטעם, מחמת שהוא מצטרף לבניין שאר הבנים, וכך חיבבים בכבודו. א"כ יש חילוק בין בכור לטיפה שהוא בכור לאב לבון בכור לרחם שהוא בכור לאם. בכור לטיפה הוא בכור שפותח, אבל הטיפות שמהן يولדו הילדים הבאים אין נבנות על גבי הטיפה הראשונה. משא"כ בכור לאם, פטורرحم, גם הילדים הבאים נבנים על גביו. ובחיצוניות הדבר בא לידי ביטוי בכך שגדול שבבית נקרא גדול מלשון מגדל, דהיינו מגדל את שרар אחיו. ע"ד שאומרת הגمراה (ב"ב קמ"א א') שבת תחילת סימן יפה לבנים, פירושו שהוא מגדל את אחיה. עולה שההגדרה של גдол שבבית אינה מדין בכור, אלא מדין מגדל או מגдалת, כפי שהבאנו לעיל ממדרשים שבתיה הייתה בכורה, וכן שנקבות בכורות מתו במקת בכורות, וכואורה זה מדין גдол שבבית. א"כ גдол שבבית הוא נקודת ממוץ

שלישי. א"כ הקיום לאברהם אבינו בא מכח יעקב שצירף את השליishi לראשונה. ולכן נאמר על יעקב דערסיה שלימה כנ"ל. וכן כתוב בגמרה (ב"ב קט"ו ב'), "גמירי דלא כלה שבטא". כי יעקב צירף ראשון עם שלישי, וכאשר עושם כן אין שם מות. אבל ראשון בלבד, אז זה ימות וימלוך ימות וחוזר חלילה, כי כל מלוכה באהה על ידי מיתה, כי זה חטא אדם הראשון שנפל.

ראובן נולד מטיפה ראשונה

[יב] אותה בכורה של יעקב אבינו ממשיכת בזרענו. שם הייתה מערכת בין ראוון לוסף. יעקב אמר על ראוון בברכות, "כווחי וראשית אוניין" (ויחי מ"ט ג'). ורש"י מפרש שם מהגמרה בביבמות (ע"ו א'), שיעקב אבינו הוליד את ראוון מטיפה ראשונה, כי לא ראה טיפת קרי מימי, משא"כ כל בני האדם כמעט ללא יוצא מן הכלל, אינם מולדדים מטיפה ראשונה. הסיבה היא כי אצל כמעט כל בני אדם הטיפות שלהם אינם בבחינת בניין, בלבד פה ושם, ולכן הטיפות שלהם אינן מתקינות. טיפה ראשונה כאשר אינה מגיעה לנוקבא ונבנית, אז היא נפל. אבל אצל יעקב אבינו ראוון נולד מטיפה ראשונה כי אצל כל טיפה היא בתפישה של ראשון בחכמה שהוא צירוף. משא"כ אצל כל אדם, כאשר הטיפה יוצאת מן המחה, היא נפרדת מן הכללות של "כוכם בחכמה עשית", ומגיעה לידי ביטול, כי אינה מגיעה לה"י שהיא בנין, וממילא זו ראית קרי. משא"כ אצל יעקב אבינו שלא ראה קרי מימי, הטיפה נשארה כמו שהיא בנקודת הראשית, ורק היא הגיעו לנוקבא. וזה עצם קניית הבכורה מעשו. יעקב אבינו היה ראשון בטיפה, ולאחר מכן הוא קנה את הראשון בילדיה. אם כן זה ראשון הן מצד הטיפה והן מצד הלידה ולכן הוא לא ראה קרי מימי כי אין נקודת אמצע של בכורות שבמדבר. מהו עומק המחלוקת בין רבינו יוחנן לריש לקיש האם קדשו ולא פסקו בכורים במדבר או פסקו, ישנו בכור בראשית, שזה יציאת מצרים. ישנו בכור באחרית, שזה כניסה הארץ. ישנה נקודת אמצע שהיא בדבר. אצל כל אדם, משרש הטיפה כפי שהיא במח עד מדבר. אצל אברהם מטרד כל אדם, משרש הטיפה כפי שהיא במח עד שmagiaha לנוקבא לבניין, ישנה נקודת דורך שהטיפה (כמעט תמיד) מתבטלת, שכן לדעת ריש לקיש הבכורות במדבר קדשו ופסקו כי נקודת המעבר היא נקודת האבוד של הבכורה.

בבחינה של כולם, היא כח שמצורף את הכל. א"כ מה שיעקב אבינו היה ראשון לטיפה, היינו מצד שרש התפישה שהיא נמצאת במח האב, כביכול במוחו של יצחק. אבל מצד קליטת הטיפה ברכם האם - עשו היה הראשון, ולכן יותרו צרכו הבנים בקרבה" (תולדות כ"ה כ"ב), כי זה יוצר בחינה של נפל שלא יכול להיבנות. משום דעל זה נאמר "املלה החרבה" (יחזקאל כ"ו ב'). אם יאמר לך אדם הרבהו שתיהן [ירושלים וקיסרי] – אל תאמין, ישבו שתיהן – אל תאמין, הרבהה אחת וישבה אחת – תאמין (מגילה ו' א'). ככלומר בעומק ישן שתי הבדיקות בטיפה. ישנה הבחנה של הטיפה כפי שהיא קיימת במח, שם היא צירוף של סוף מעשה במחשובה תחילה. וישנה הבחנה בטיפה בעלמא היא נוצרת ויוצאת, אז היא טיפה לעצמה, נקודה ועלמא שאין לה צירוף. וכאשר היא נקלטה ברכם האם ונבנית עד לילדיה בכך הצירוף, זו בחינה של פטור רחם. בשרש היצירה יעקב אבינו היה ראשון שואה שרש ישראל, אבל כאשר אותו ראשית בא לידי גילוי, שם הוא הופך להיות מציאות שאין לה קיום עד שהיא לא נבנית. יותרו צרכו הבנים בקרבה, היו מרבים בנחלת שני עולמות, כי ב"ה ה' צור עולמים, עולם הבא נברא בו"ז. עולם הזה נברא בה"י. ולכן עשו היה ראשון לילדיה, ואת הה"י הזו לך יעקב מעשו. ולכן אומרים חז"ל בב"ב (ט"ז ב'), שבאותו יום שמת אברהם ומכר עשו את הבכורה, חטא עשו בחמישה חטאים – בא על נערה מאורסה והרג את הנפש וכפר בעיקר וכפר בתחיית המתים ושט את הבכורה. עשו חטא בה' חטאים דוקא, וכך הוא איבד את הבכורה שנפדיות בה' סלעים, מכח כך עברה הבכורה ליעקב אבינו, ולכן הוא ירש לא רק את העולם הבא, אלא את צורת ההtaglotן כאן בעולם הזה, שזו בחינת הלידה, פטור רחם לאמו.

יעקב פדה את אברהם

[יא] על הפסוק "כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם" (ישעה כ"ט כ"ב), אומרים חז"ל (בר"ר ס"ג ב'), שאברהם אבינו ניצל מכובשן האש בזכות יעקב אבינו. עומק הדבר, אברהם מצד הוותו ראשון, לא יכול היהزرע להתקיים. ולא נתקיים זרעו של אברהם רק ביום מיתתו, כאשר יעקב אבינולקח את הבכורה מעשו. אז היה קיום לזרעו של אברהם מכך אותו ה"י, שלקח את ה' סלעים מעשו שביזה את הבכורה כי היא מביאה אותו לידי מיתה, כי הראשית אינו מותקים. א"כ הקיום לראשית של אברהם התלבש בחמייה סלעים בבכורה שקנה יעקב אבינו שהוא

ישראל. בכור קודם ישראל, לא נאמר בו דין של קדושה, יש לו דין בכור מצד עובודה בבמות, מצד זכות קדימה, אבל לא מדין קדושה. משא"כ בבכור ישראל שהוא פטור רחם, נאמר "קדש לי כל בכור", נתחדש דין קדושה כמו שישנה קדושת כהונה. ובעומק, פירוש הדבר שקדושת הבכור היא נקודת צירוף, שהבכורות הם אלו שראויים לעובודה. כמו שהגמרא (נדרים ל"ה ב') שואלת, מהים שלוחיו דין או שלוחיו דרכמנא. ובעמוק תרוויהו איתך בהו. וקודם הכהנים היו הבכורות שלוחי דין ושלוחי דרכמנא ואת הרחמנא לדין, ומטרפים את הדין לרחמנא ואת הרחמנא לדין, ומטרפים את ישראל לאביהם שבשים, הוא הבכור של פטור רחם שהוא תחילת לשאר בניים שלכן הם חיביים בכבודו, והוא מטרף את כלם לאביהם. זו היתה נקודת הבכורות, הבדיקה בין בכורי ישראל לבכורי האומות אינו רק הגדרה חיצונית בלבד שהקב"ה הרג את בכורי מצרים והציג את בכורי ישראל. אלא ישנה כאן מהות שונה, שבכורי ישראל יש בבדיקה טיפה שאינה מצטרפת, משא"כ בכורי ישראל יש בהם כח צירוף. ולכן בכללות, כל עם ישראל נקראים בכור, "בני בכורי ישראל" (שמות ד' כ"ב), מודיע כי בכור זה נקודת צירוף, והם כולן נקודת צירוף. הבכור שהתגלה במצרים מחד זה היה בכור שנגענו, בכור של טיפה, ומайдך אצל ישראל נתקdash בכור של פטור רחם. עומק הדבר, הבכור של ישראל כלל פטור רחם עם בכור לטיפה. אלא שם יש בו רק טיפה ואין בו פטור רחם, אז אין בו את כח הצירוף כלל. אבל עיקר הבכור הוא פטור רחם, רק שבעיקר הוא מצטרף לטיפה ראשונה. על אף שלדינא גם מי שהוא פטור רחם ואינו מטיפה ראשונה הוא בודאי בכור, רק עומק המהות של הבכור שהקב"ה בחר את עם ישראל, הוא בכור שמהנד הוא בכור נקודת ראשית ומайдך הוא כח צירוף של פטור רחם.

האם הבכורות עבדו בהר סיני או נدب ואביהוא

[טו] והנה כבר הזכרנו שהיתה עובודה בבכורות בהר סיני "וישלח את נעריו בני ישראל ויעלו עלות ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים". אבל באמת זו מחלוקת תנאים בזבחים (קטיו ב'), האם אותם עלות הוקרבו ע"י הבכורות או ע"י הכהנים נدب ואביהוא, והbacورות רק הביאו את הקורבנות ועמדו עליהם, אבל מי שהעלום והקריבם היו נدب ואביהוא (ע"ש רש"י ד"ה לישנא אחרינו). לשיטת זו, בעומק היתה כאן נקודת צירוף בעבודה בין הבכורות לכהנים, בין הכהנים שהם שלישי לבכורות מהם ראשון. אלא שבחטא העגל, שאמרו העם "זה האיש משה לא ידענו מה היה לו" (כי תשא ל"ב א'), ככלומר

למה ראובן לא שנא את יוסף

[יג] ראובן נקרא אם כן "כחוי וראשית אוני", אבל הוא בלבלי יצועי אביו כמו שאומרים חז"ל (שבת נ"ה ב'), מובא ברש"י (וישלח ל"ה כ"ב), שלאחר מות רחל רצה ראובן שמיית יעקב תהיה באهل לאה ולא באهل בללה, ולכן הוא איבד את הבכורה. עומק הדבר. הנה לוי נקרא על שם "הפעם יולה אישוי אליו כי ילדתי לו שלשה בניים" (ויצא כ"ט ל"ד). ראובן רצה שהילוה זו תהיה שייכת לראשון שבו, הוא רצה לצרף את הראשון עם "הפעם יולה אישוי אליו", אבל מחלוקת שלא הייתה כאן שלימות, לכן הוא איבד את הבכורה. ולא רק שלא הצליח לצרף את הילוה אישוי אליו, אלא גם הראשון שבו נפל, וכך ראובן איבד את הבכורה ליעסף. כך הראשון עבר מראובן ליעסף, ויעסף ירש את הבכורה. יוסף הוא בבחינת שלישיו שהרי ישם יוסף ושני בניו שהם נקראים שבטים, הרי שבעמוק הם מעין שלשה שבטים. זהו כוחו של יוסף בכללות. כמו שידוע, יוסף הוא מידת היסוד, מידת הכל, חיבור (עי' זהר ח"ג דף ש"ב א', ועי' זהר חדש תולדות, דף ט"ז, אות י' בסולם). עומק הדבר. הגمرا אמרת בברכות (ז' ב'), שלאה אמרה ראו מה בין בני ראובן לבין חמץ עשו, שכאשר עשו מכיר את הבכורה לע יעקב, כתיב "וישטם עשו את יעקב". משא"כ כאשר נלקחה הבכורה מראובן וניתנה ליעסף, לא קינה ראובן ביוסף דכתיב "וישמע ראוון ויצילחו מידם". עומק הדבר. אצל עשו ויעקב הייתה מלחמה בין ראובן ושלישי. וכך כאשר הועברה הבכורה של שלישייצטרף לראובן, ואם הדבר לא נעשה על ידו, הרי נעשה ע"י יוסף, והמטרה נתקיימה, וכך לא שנא ראובן ליעסף. זה גופא החילוק בין ראובן לעשו. ראובן חף בנקודת הצירוף של ראשון ושלישי, משא"כ עשו הגיע מנקודת הירוד, "הנני הולך למות", ממליא הוא שטם את יעקב על הברכות.

בכורי ישראל לעומתbacורות האומות

[יד] לאחר שיוסף וראובן השיגו את האיחוד של הראשון והשלישי, עם ישראל הגיעו למצרים. שם הקב"ה "הייכה כל bacor בארץ מצרים מבכור פרעה היושב על כסאו עדbacor השבי אשר בבית הבור" (בא י"ב כ"ט). ישנו חילוק ביןbacor בישראל לביןbacor בגויים. bacor בישראל הוא פטור רחם,bacor שהולך אחר amo. אבל bacor בגויים הוא bacor לאב. עומק הדבר. bacor לאב הוא bacor של טיפה, bacor שלא נבנה ולא הצטרף, הוא ראשון לעצמו. משא"כ bacor לאם, הוא bacor של בנין וצירוף. הרב מבריסק בחידושיו על התנ"ר (תולדות כ"ה ל"ג) מגדר חילוק יסודי בין bacor ישראל לבכור קודם

אהרן למורות שנועדה לזרעו שלו. א"כ לדעת רשב"י מרעה לא היה כהן, גם לא בשבעת ימי המילואים כאשר עבד. חכמים אומרים שימושה היה כהן בשבעת ימי המילואים בלבד. ויש אומרים שימושה הייתה כהן כל ימיו, אבל לא זרוו אחריו. א"כ דעת רב כדעת הייש אומרים (רש"י). לדעת ריב"ק נראה שהכהונה מעולם לא נועדה למשה. א"כ לכל הדעות חוץ מריב"ק, חרון אף ה' גרם למשה לאבד את הכהונה לזרעו, כמו שהבכוורות איבדו את הכהונה מחמת חטא העגל. אבל משה רビינו עצמו שבעה ימים בודאי הקריב, ומחולקת אם מدين כהן או לא. ולפי הייש אומרים המשיר להקריב כל שארית חייו. רשי" בפרשת פקודי (מ' כ"ט, מ' ל"א) משמעו שפירותם כרב וכי"א, שימושה שימוש גם ביום השמיני, וכך הפשטות בפסקוק. אבל לכארה רשי" בזבחים (י"ט ב' ד"ה משה ואהרן) פירש כחכמים, שימושה לא שימוש ביום השמיני, וצ"ע. ויישנו דיון האם הקריבו תמידין בשבעת ימי המילואים. ברשי" בפקודי שם משמעו שהקריבו. והשפטאמת (בשבת פ"ז ב') מקשה עליו מהה שפירותם שעמדו מושום בכורה, ועתה עבדו בכורי הלוים, שבתחילתה עבדו מושום בכורה, ועתה עבדו מושום ליה, ולא הוצרכו להיפדות לא בגוף ולא בממון, וגם לא פדו את בכורי ישראל. אבל בכורי ישראל הוצרכו להיפדות או בגוף או בממון. מספר זה של ג' מאות בכורי הלוים שהוא ג' פעמים מאה, בא לرمץ על החיסרון בבכוורי ישראל שאיבדו את כח השילוש ולכך איבדו את העבודה. והענין שהבכוורות איבדו את עבודתם על חטאם בעגל, מרומו בפסוק "כי רגע באפוי" (תהלים ל' ו'), שדרשו אותו חז"ל (ברכות ז' א') שזעמו של הקב"ה רגע. והנה רגע בגימ' רע"ג, א"כ אותם רע"ג בכורות ועדפים מرمזים על אותה נקודת זעם שאיבדה מהם את העבודה. כי כל עונש בכל הדורות כולל בו גם עונש על חטא העגל (סנהדרין ק"ב א', ירושלמי פ"ד ה"ה, דף כ"ב ב').

סוף דבר

[יח] עכ"פ הפשטות בפסקים וכן פירוש רשי"י, שביום השmini נצטרפו משה ואהרן לשמש יחד על גבי המזבח. כאשר משה עלה להר, נשאר אהרן רק עם הכהן של ראשון, Dagger אהרן היה גדול שבביה. ומכיון ששאבד השילוש, היה חטא העגל. בתחילת אשר שלח הקב"ה את משה לגואל את עם ישראל, רצה שיבוא גם מדין הראשון וגם מדין השילוש. אבל משה רビינו לא רצה, ואיבד את כח הראשון, ואהרן קיבלו.

את כח השלישי לא איבד משה, דלמרות שאות הכהונה איבד, את הלילה לא איבד. נקודת התכליות היא האחדות בין משה ואהרן, כמו שכותוב "משה ואהרן בכהניו וশماו אל בדוראי שמוא" (תהלים צ"ט ו'). נקודת זו נתגלתה ביום השmini. כבר ביארנו לעיל שאותו יום היה يوم א' בשבת, יום ראשון השני לברירת העולם הוא יום שמנוי לברירת העולם. זה הכהן שהתגלה ביום השmini, אחדות בין משה ואהרן, חוזה ליום ראשון של מעשה בראשית, שהוא לפני נקודת המיתה של הראשון, שם יש אחדות גמורה בין כח השלישי לבין הראשון. ■ מסדרה "סוגיות בפרשה" – סוגיות. בפרק 320 שמנוי בכור כהן

שאבד כח משה שהוא לו ושלישי לרחים, אז נאבדה אותה נקודת צירוף, והבכוורות איבדו את דין הבכורה. כאשר העם איבד את נקודת הצירוף, הם חיפשו נקודת צירוף אחרת, וחשבו למצאו בעגל, אבל כמובן טעו ואיבדו את הבכורה, כי בכורה שאון לה צירוף של שלישי אין לה קיום. וכך בראובן, ברגע שאיבדו את השלישי, איבדו גם את הראשון, והתחלפו הבכוורות בלויים.

פדון הבכוורות בלויים

[טז] כאשר התחלפו הבכוורות בלויים (במדבר פרק ג'), נמננו כ"ב אלף לויים, וכ"ב אלף רע"ג בכורות. א"כ היו צריכים לפחות את רע"ג הבכוורות היתרים. והנה בגמרה בבכוורות (ה' א'), מובא ברשי" (במדבר ג' ל"ט), הקשו שלפי מנין הלוים למשפחותם, יוצא סך כל הלויים כ"ב אלף וג' מאות. א"כ למה היו צריכים לפחות את הרע"ג בכורות. ומתרצת gamara, שאותם ג' מאות לויים יתרים היו בעצם בכורות, ודיו שיפדו את עצםם. אם כן היו ג' מאות מושום בכורה, שבתחילתה עבדו מושום בכורה, ועתה עבדו בכורי הלוים, והוצרכו להיפדות לא בגוף ולא בממון, וגם לא פדו את בכורי ישראל. אבל בכורי ישראל הוצרכו להיפדות או בגוף או בממון. מספר זה של ג' מאות בכורי הלוים שהוא ג' פעמים מאה, בא לرمץ על החיסרון בבכוורי ישראל שאיבדו את כח השילוש ולכך איבדו את העבודה. והענין שהבכוורות איבדו את עבודתם על חטאם בעגל, מרומו בפסוק "כי רגע באפוי" (תהלים ל' ו'), שדרשו אותו חז"ל (ברכות ז' א') שזעמו של הקב"ה רגע. והנה רגע בגימ' רע"ג, א"כ אותם רע"ג בכורות ועדפים מرمזים על אותה נקודת זעם שאיבדה מהם את העבודה. כי כל עונש בכל הדורות כולל בו גם עונש על חטא העגל (סנהדרין ק"ב א', ירושלמי פ"ד ה"ה, דף כ"ב ב').

האם משה היה כהן

[יז] ע"כ דנו בגדרי בכורות. נדון עתה בגדרי כהונה. הנה בגמרה בזבחים (ק"א ב'), אמר רב "משה רבינו כהן גדול וחולק בקדשי שמים היה". כלומר לדעת רב עבודת משה רבינו בשבעת ימי מילואים הייתה מדין כהן גדול, ולכך קיבל חלק מהקורבנות. לאחר שו"ט בדעת רב, הגمرا אומرت שתנאי היא. במעמד הסנה כאשר סירב משה לקבל את השילוחות, כתוב שחרה אף ה' במשה. רבי יהושע בן קרחה שלמרות שבכל מקום כאשר חורה אף ה', יש ביטוי ממשי לכך, כאן במשה לא היה לחرون אף שם ביטוי. אבל ר"ש בן יוחאי סובר שנענש בכר שהכהונה עברה לזרעו של

מהי המלחמה העיקרית החדשה?

בתשובה בעניין הבחירה לכנסת (בעלון 181) הרבה סים את דבריו במלילים "צורך לקבל מבט חדש, מה המלחמה העיקרית שהייתה, ומה המלחמה העיקרית החדשה".

אם הרוב יכול בקשה להרחיב על כך בפирוט?

תשובות:

בעבר היה עיקר המלחמה על כניסה דברים מבחן לכרם ישראל, אך ע"י כפיה, כגירות וחוקים, התערבות של הערב רב שבחן - בנעעה בתוך העולם התורני, והן ע"י פיתויים של טובת הנאה, קבלת כסף, כבוד, שליטה, שע"ז זה מכנים את דעותיהם וצורת חייהם לתוך העולם התורני. בדבר זה לחמו כל ראשי ההנהגה בכל העשרות שניהם האחרונים.

אולם משנת תש"ס לעד, ובפרט בעשור האחרון, כבר נכנס כמעט כל הטומאה שבחן לפנים (משמעותה בחטא אדם הראשון ששחוץ שתחילה היה הרע בחוץ, ע"י המדייה בכל צורותיה. ועתה הרע של נו"ן דנו"ן שעריו טומאה נמצא רח"ל "בפנים", בתוך העולם, בתוך העולם של שמורי תורה ומצוות, יותר על כן בתוך העולם התורני).

ומעתה אין עיקר המלחמה (אולם בודאי היא עדין קיימת באופן חזק ונורא) עם פורקי עול תורה ומצוות, ולא עם השכן שאינו מדקדק על קלה כבחומרה ומשפיע על ילדיו, או עם החבורה של הילדים וילדות וכך. אלא בחלק גדול המלחמה בתוך הבית עצמו, בין בני זוג אחד מחובר או רוצה חיבור למדיה, או בין הורים לילדים, או בין הילדים עצם. וזהו "אובי איש אנשי ביתו", ונזכר פעמים רבות לכל יחיד לבנות עולם לעצמו בתוך הפרט. וזהו סוד היחידה, שמארה בבית, ולכך עיקר המלחמה בתוך הבית עצמו.

דע את ילך, הנהגות וחיסונים

שלום כבוד הרב הירק.

א. שמעתי את שיעורי הרב 'דע את ילך'. רציתי לשאל בנקודת שאני תמיד מתחבט בה עם החינוך של הילדים, מה הגדרים להעיר / לשדר בעניין קיום מצויות ומניעה מעבירות. אני מניח שהרב יגיד שהכל תלוי במצב הילד ההורם בבית וכו', אבל אנסה להיות קצת יותר מדויק בזה, האם צריך להתעקש / להכריח ילדים למציאות? האם יש הבדל בין מצויות דרבנן / אורייתא / מנהג, וכן מניעה מעבירות? האם יש מצויות מסוימות שיוטר להකפיד עליהם כי תורמות לגידול הרוחני של הילד (לדוגמא חיפה היא מנהג שנקבע ומוסיף יראת שמיים), האם הרב יכול לדיק גם בטוחני הגילאים (לדוגמא מתחת לגיל חינוך, מתחת בר מצווה וכו')? לדוגמא, ילד נכנס עם אוכל לשירותים האם להעיר? למנוע ממנו לאכול עד שנשטווף את המאכל אם הוא בר שטיפה? להתעקש על נטילת המשך בעמוד ט'

שבת (ס"ו, ע"ב) – ת"ר, יוצאי אבן תקומה בשבת. מושום ר"מ אמרו, אף במשקל אבן תקומה. ופירש העורך, אבן ידועה שכשיהיא על אשה לא תפיל. ובביאור מהרש"ל על הסמ"ג (דף לב) כתוב המעתיק שמצוין (וחובא במשנ"ב, שג, ס"ק עז) וז"ל, שהוא אבן חיצ'ן, וחיל בתוכו, ואבן קטן בתוך החלל כעינבל בזוג, וכן נברא. והבן שצורתו כצורת עובר בمعنى אמו, חיל בתוכו, כעין רחם האם. ואבן קטן בתוכו, כעין עובר, ודז"ק. ולכך מועל דיקא למעברת שלא תפיל.

ויעוין בר"ן (מיוחס לר"ן, שבת, ס"ו, ע"ב, ד"ה ת"ר) וז"ל, והוא אבן שאפילו מכין אותה בקורנס אינה יכולה להתפצע, והיינו תקומה, ובבעל"ז דימי"ן, עכ"ל. והיינו שכשם שהוא זו אינה יכולה להתפצע, כן הولد לא יתפצע. ובעמוק, זהו ביחס לחיבור הولد לאם, שעבור ירך אמו, והפילתו הוא נפילת ירכה, ולכך לוקחים אבן שאין יכול להתפצע.

והבן שיש ב' מHALCHIM. מהלך א', שהבן נמצא בתוך אבן אחרת, אולם אינה מחוברת עמה, וככלשון ספר הברית (ח"א, מאמר י"ב, איקות הדומים, פ"ג) והוא אבן אשר בטנו חולול ובתוכו עוד אבן "אשר אינו דבוק בו כי אם מונח בו". ומצד כך זהו יחס לولد עצמו שלא יפול. מהלך ב', בדברי הר"ן שהעובר מחובר לאמו, והיחס שלא יפול הוא יחס ש"האמ" לא תפילו, לא תפיל ירכה, ודז"ק.

אולם יתר על כן, שורש הولد, באב, שזהו בחינת אבן, אב-בן, כנ"ל. ומצד כך אמרו שם, "ולא שיעירה, אלא שמא מתעבר ותפיל". והעומק שעדין לא יעירה, א"כ עדין נמצא אצל האב, וכאשר יש עמה אבן תקומה, נמצא בשעה שמדובר אב, כבר יש אבן תקומה, והואינו נעשה נפל, כי נקשר לאב ע"י אבן זו.

והנה מהות "סגוליה" בדוקה זו, נתבארה ברוקח (ספר הלכות הכסא, הלכות הכבוד) וז"ל, הولد ירייך אבן תקומה. עכ"ל. ועומקם של דברים. כי הנה כתיב (חי שרה, כג, יז) ויקם שדה עפרון, ואמרו (מדרש אגדה, והובא ברש"י) "תקומה" הייתה שדה עפרון, והואינו תקומה זו היא שורש תחיית המתים, ונעשה תקומה לשדה, עפר, דומם, אבן. והוא שורש התקומה של אבן תקומה שלא תפיל אשה עבירה, כי הוא שורש תחיית המתים. ועקר אור זה נגלה אצל נקריא "בר נפל", משיח, כמו'יש בסנהדרין (צוז, ע"ב). שעליו נאמר והריוו ביראת ה', דמורת ודאין, כמו'יש שם (צג, ע"ב). ולכך ע"י חוש "ירח" דיקא גורם שהולד לא יהיה נפל.

ויתר על כן אמרו בשבת (שם), ר"מ אומר אף במשקל אבן תקומה. ויעוין ציוני (כי תשא) ובמתכוונו לא תעשו כמותו. יש בזה סוד ממה שאמרו חז"ל, אשה יוצאה באבן תקומה, ואי שקליל אבן כנגדו איפלו היכי שרי, כי כל הדבר הדומה לחבירו כח של זה נensus בזה. והוא תיקון כח "המדמה", ודז"ק. שלכך דוד היה "אדמוני". וNSTFKO שם, בעי אבי,

שמינו | ח-צ

שרף באש מוחץ למחנה, חוץ, חצ-ו. חוץ לשון מחיצה, כח החוץ ומחלק. וכאשר זהו חלקה דקלקל, זהו בחינת רצח, ר-צח. מחלק נש灭תו מגופו, ונפרדים זה מזו. וככה הריגה זו בעיקר ע"י חץ שהורג. וכאשר העומד לרציחה תופס את חשש חיצתה ופירוד זה, אז הוא צורה, צרת, צח-ר. כי הרציחה על פחד הפירוד והחיצתה. וכן צווח, צוח, צח-ו. וזה לשון חרוץ, חרץ, חצ-ר, עין ספר, השורשים לר"ק (ערך חרץ) ו"ל, כי ענין חרוץ ג'כ ענין גורה ומשפט, כמו כן משפטיך אשר חרצת (מלכים, א, כ, מ), פירוש, גורת. וכן בעמק החרז (יואל, ד, יד), ואמר בו התרגומים, במישר פלוג דין. וכן לשון פצח, פ-צח. עין ספר השורשים (ערך פצח) ואת עצמותיהם פצחו (מיכה, ג, ג) עניינו שררו. וכן צלפחד, צח-פלד, מקושש, מעין רציחה, הפרדת דבר מקום חיותו.

ושורש החלקה בקלקל הוא כה גואה, בנין ה"אני" המפריד עצמו מזולתו. והוא בחינת שחץ, ש-חץ, כמ"ש בספר השורשים (ערך שחץ) אנשי שחץ, כלומר אנשי גואה וגסות הרוח. והוא בחינת חמץ, חצ-מ, כנדע שטוף, בחינת גואה. ונהף אותיות חמץ לאותיות מצח, בחינת מצח, תוקף של גואה. יותר על כן לא רק נפרד מחבירו, אלא בולע עצות מצח, תוקף של גואה. והוא שוכן תוקף של קדושה, ושורש אור זה נתגלה במת'ת. וכמ"ש חברו, חלק חברו. כמ"ש (קידושין, נג, ע"א) מעשה באחד שחתף חלקו וחלק חברו, היו קורין אותו בן "חמצן" עד יום מותו, Mai קראה, מכף מעול וחומץ. וכאשר חברו אין רוצה לתת חלקו, פעמים חוטף, ופעמים לוחץ شيئاן לו. לחץ, ל-חץ.

ומצד התקיון, מתהפרק ח-צ לצח, והוא שורש צחצחות, כמ"ש (ישעה, נח, יא) והשביע בצחצחות נפשך. ושלמות אור זה יאיר לעת"ל, בחינת נצח, נ-צח. וזה חלקה של קדושה, ושורש אור זה נתגלה במת'ת. וכמ"ש בעורך (ערך בר) בר, תניאABA שאול אומר, י"ט של עצרת ברור, סימן יפה לכל השנה (ב"ב, קמץ, ע"א). ועיקר הדבר מפורש (בתחלת מסכת עריכין בתוספתא פ"א) כי כך היה יום נתינת התורה "צח" וברור. ושורש ברירות זו גנו ברכzon העליון, בחינת חפץ, חצ-פ. שם הוא בחינת "עלום ברור ראית". וזה בחינת הצלחה, צלח, צח-ל, שכל אחד עומד במקומו, והכל "ברור". וזה צחר, צח-ר, גוון לבן, שבו הכל ברור.

זהו מצות חיליצה, חלא, חצ-ל, להפריד הקשר בינם, ולהעמיד כל אחד על מקומו. וזה צחצחות, כנ"ל, צח-צח-ות, כל חלק - חצי, במקומו, והכל מאוחד. ואיזי כל אחד מסיע לחבירו, נחלץ לעזתנו. נחלץ, חצ-ל.

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה: צלפחד, מצח, מצלה, צחחים, צחצחות, צלחת, צלצת, נצח, חרץ, צוהה, שחצומה, חבלצת, חציעיה, חלא, הרצבות, יצח, למנצח, צחיח, מהמצת, מחלצות, חרוץן, פצח, צומח, צח, צחיח, צחק, צח, צלח, צמח, צפחת, צריית, צרה, קצח, רצח, חוץ, שחש, מחש, לחץ, רחץ, אחימעץ, חוץ, חמץ, חפץ, חמוץ, חץ, חלא, חמוץ, נחלץ, חמץ, חרוץ, חרץ. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי

הרבי שליט"א במילויו לעלון זה

משקל דמשקן Mai. והיינו דאמרו (במורות, קכב, ע"א) אמר ר' חנינא, אל' יונתן שידיא, בבואה אית להו, בבואה דבבואה לית להו. ודוק' היטב. ועיין צמח צדק (כי יצא).

שבת (סז, ע"א) - והתニア, אילן שמשיר פירוטיו סורקו בסיקרא וטוענו באבניים. בשלמא טוענו באבניים כי הicy דליך חילאה, אלא סורקו בסיקרא Mai רפואה קעיביד, כי הicy דליך חילאה איישי ולבעו עליה רחמי. ובר"ף הגירסה, וטוענו באבניים גדולות. ועיין יד רמה (ב"ב, סט, ע"א) מסתברא לך דמאי אבני דאכפי, אבני המונחים בעיקרי הענפים להטעין את האילן, כדאמרין במאהasha יוצאה, אילן שמשיר פירוטיו סורקו בסיקרא וטוענו באבניים גדולות, ואינו אבני דאכפי, שעיקרם הענפים נקראים קופין, וכו'.

ומהות הפעולה: עיין רשי"ו (שם) שע"י שהוא שמן וכחו רב פירוטיו נושרין. וכן הוא בר"י מלונייל (שבת, שם). ובר"ן על הר"ף, ועוד. והיינו שע"י אבני מעט שומנו ומונע סיבת הנשירה.

ובפשתות מפני כובד האבניים (שלכך אמרו אבניים גדולות דיקא כירסת הר"ף) מכחיש כח העץ. אולם ביתר עמק, האבן שואב כח העץ, כח ההולדת. שחריר אבן, אב-בן, כנ"ל, והפירוטים הם הבנים של העץ. ולכך נוון אבן דיקא, והאבן שואב אל תוכו את כח ההולדת.

והנה אילן שמשיר פירוטיו, הוא מעין אש המפלת עובה, ודוק'ק. אלא שהוא באדם וזה בעצם. עיין מאור עינים (אגדות הש"ס, שבת). וכשם שיש אבן תקומה לאשה (כנ"ל סו, ע"ב), כן יש מעין אבן תקומה לעץ. כי בפשוטו כתבו הראשונים טוענו באבניים זהו רפואה טبيعית. עיין רמב"ם (מורה נבוכים, ח"ג, פרק לו) ו"ל, ואמרו בפירוש, כל שיש בו משום רפואה אין בו משום דרכי האמור. רצים זהה, שלכל מה שישגנוו "העינו הטבעי" הוא מוותר, וולתו אסור. וכן כאשר נאמר, אילן שמשיר פירוטיו טוענו באבניים, וכו', כי הicy דליך חילאה, עיי"ש. ועיין דרושי הר"ן (דרוש י"ב, ד"ה ובבדעת הרמב"ם). ועיין גרא"א (יו"ד, קעדי, ס"ק ז). ושוו"ת צמח צדק ליבאויטש (יו"ד, סימן צא).

אולם בעומק יותר אפשר, שטוענו באבניים איןו רפואה טبيعית, אלא סוגלה כאבן תקומה. ושורשו בתקומה שהיתה בשדה עפרון, שכתיב בה ויקם השדה "והעץ". תקומה של עץ. אולם בקלקל ח"ו, אם נותנים ריבוי של אבניים, זהו החלטת העץ יותר מדאי. וזה בחינת חורבן הבית, שכילה העססו על "עצים ואבניים". והיינו שבבניים מכחישים את העץ. כמ"ש שמשמעותו ביהם"ק ניטל הטעם מהפירוט, והיינו שהבניים הכחישו כח העץ. אולם בתיקון נעשה חיבור של פרי ואבן, גימט' עם התיבות "משה". ■

המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרבי שליט"א במילויו לעלון זה ■

השלישי וכרייע בינויהם", – זה לא במקורה שיש בתורה 'שני כתובים המכחישים זה את זה', – ובעומק, לכל כתוב, יש כתוב המכחישו – מיניה וביה – רק שהה נעלם יותר, זה מכוסה.

– כמו שיזווגו של אדם לא ניכר על דרך כלל, להדייא, אלא יש אופן שציריך חיפוש, מציאה, – "יש הולך אחר זיווגו ויש שיזווגו בא עצמו", אבל, אף שלכל אדם יש זיווג, הם נולדים על דרך כלל, במקומות רחוקים זה מהה.

כך גם בתוך הדברי תורה עצמה, כל כתוב, יש לו את הכתוב המכחישו, רק שהם במקומות רחוקים, שלא מתראה להדייא ה'מכחישו'.

ובמשל גשמי, כאשר זכר ונקבה, כל אחד נולד במקום אחר, – זה לא ניכר שהם מכחישים זה את זה, – לא ה'עוורתו' ניכר, ולא ה'מנגדתו', כאשר 'מושcia אסירים בכשורות', והם נכנסים לבית אחד, "מכנישה לביתו", שזהו הקיון חופה שמנכנישה לביתו, – אז, מתחילה להתגלות ה'זכה עוזרתתו' וה'לא זוכה מנגדתו'.

ומאותו דבר בשורש, – התורה הקדושה היא 'אשת חיל', גם בה, כל כתוב, הוא מכחיש כתוב אחר, אלא, שהם נמצאים בשני מקומות נפרדים, ולכן לא ניכר, לא נקודת ה'עוורתו', וגם לא ניכר נקודת ה'מנגדתו', – ה'מכחישו'.

ואותם פסוקים, שכן ניכר בהם שהם "שני כתובים המכחישים זה את זה", זה אותם כתובים שנתגלה בהם האופן של "מושcia אסירים בכשורות", – הם היצטרפו באיטגליא, ועל ידי כן, צריך את הכתוב השלישי המכרייע בינויהם", – השזה בחינת "זכה", שכינה בינויהם", כל שני כתובים המכחישים זה את זה, – מתחילה זה נראה כ"לא זכו אש אוכלתן", – "הלא כה דברי כאש נאום ה'", אבל כאשר מתגלה הכתוב השלישי המכרייע בינויהם" – "כי ה'אלקייר אש אוכלה הוא", – שכינה הוא "аш אוכלה", – "זוכי אפשר להידבק בשכינה והלא אש אוכלה הוא", כמו שדורשת ה'גמ' בסוף כתובות, – זה האש שמצוpta את 'שני הכתובים המכחישים זה את זה'.

וא"כ, בעצם התורה שכתב עצמה, כבר נמצא השורש של דבר והיפוכו – "תורה איקרי דרך", – "דרך דרכי נעם", כמו שדורשת ה'גמ' בריש קידושין, וכן שמו' שם שדרך הוא לשון זכר, ודרך הוא לשון נקבה, – התורה כוללת בתוכה זכר ונקבה, – שהتورה שכתב עצמה היא כוללת זכר ונקבה, ולכן הם 'מכחישים זה את זה', כמו שהוזכר.

אבק בלשון הקודש משמש בשתי פנים, הוא משמש מהפונים שנאמר בתורה "ויאבק איש עם עד עלות השחר", שנאבק שרואו של עשו עם יעקב אבינו, והלשון השני כמו שדורשת ה'גמ' בחולין CIDOU, "הלו אבק ברגליהם עד כסא הכבוד", – 'כאבק פורח' שעולה מעלה.

וברו"א"כ, את אותו מקרה עצמוו, – אותו לשון עצמוו, חז"ל מפרשים בשתי הפנים, גם לשון של מלחמה, – "ויאבק", – "ויחבק", אופן של מלחמה, ואופן של חיבור, וגם אופן של 'הלו אבק שברגליהם'.

כח המנגד שקיים לכל דבר בבריה

אבק שהוא לשון של מלחמה, – אנחנו אוחזים בשורשי האב – ושורש דברים, כל מציאות ומציאות שקיימות במציאות הבריה, – האופן שברוא עולם בראשו את עולמו, כלשון ה'גמ' בברא בתרא CIDOU, בפרק המוכר את הספינה, כל מה שברא הקב"ה בעולמו זכר ונקבה בראמ", וביחס להזה, – הרי בשורש של זכר ונקבה פשוטים, כמו שנאמר בפסוק "עשה לו עוזר כנגדו" דורשים חז"ל בגם' ביבמות CIDOU, "זכה עוזרתתו, לא זוכה מנגדתו", וא"כ, "כל מה שברא הקב"ה בעולמו זכר ונקבה בראמ", והנקבה היא 'מנגדו' – 'מנגדתו', שקיים בה את האפשרות זו. – וא"כ, נמצא שלכל דבר בבריה, יש את הנקבה שלו, לכל דבר בבריה יש את ה'מנגדתו' שלו.

– זה העומק של הסוגיא של "ויאבק", כל דבר בדבר שקיים במציאות הבריה, יש 'איובק' לדבר, יש מלחמה בדבר, כל מה שנברא בבריה, נברא בשתי הצדדים האלה, וא"כ, הוא נברא באופן זהה בהdagsha, וזה מבט על כל מה שנמצא בקומת הבריה, "כל מה שברא הקב"ה בעולמו זכר ונקבה בראמ".

נפתח מעט, לחת את השורשים והענפים, – אבל, בצדיה להבהיר, את אותה תפיסת מבט של "ויאבק" על כל דבר ודבר.

שורש הדבר והיפוכו בתורה

שורש הכל היא ה'אוריתא', "חמדה גנווה לו תתקע" דורות, ובלשון אחר בחז"ל, אלפיים שנה, – "איסטכל באוריתא וברא עלמא", ובתורה שכתב עצמה, יש את ה"ג מידות שהتورה נדרשת בהם, ואחד מהמידות הוא "שני כתובים המכחישים זה את זה", עד שיבוא הכתוב

**מציאות 'מכחישים' זה את זה' בתורה שבסכת
لتורה שבע"פ**

בהרחבה יותר, כמו שדורשת הגמ' על מה שנאמר בפסוק "תורותינו" – אחד תורה שבכתב, ואחד תורה שבבעל פה, – שאלו הם ה"תורותינו", – שני תורה, ובפנים הללו, יש הבחנה בין תורה שבכתב לבין תורה שבבעל פה, – בתורה שבכתב כתוב "ארבעים יכנו לא יוסף", וחוץ ל באו ודרשו נכית חדא", וכן על זה הדרך, דברים שמצד המקרה הם באופן אחד, והتورה שבבעל פה, מפרשת אותם באופן שונה.

ובעומק א"כ, ה"תורוטי" שהם שתי תורה, – כמו שבאדם יש זכר ויש נקבה, כמו כן בתורה יש זכר – תורה שבכתב, ויש נקבה תורה שבعل פה, ומשמעותו שבתורה שבכתב עצמה יש שני כתובים המכחישים זה את זה, וכך גם מהתורה שבכתב לתורה שבעל פה יש ממציאות של 'מכחישים זה את זה'.

וכמוון, בדיקות, בתורו התורה שבכתב עצמה, בין התורה לנביאים וכתובים, יש ג"כ אופן של "מכחישים זה את זה", יש כמו וכמה אופנים. – יש דין שנאמר בנ"ר שלא שווים לגמרי לדינים שנאמרו בתורה, כגון מה שנאמר ביחס לנישואי כהן וגורשה, [–מה שנאמר בנביא יחזקאל שההפטרת פ' אמרו הוא לגבי אלמנה] כדוגמא בעלמא, וכן יש מה שהגמ' אומרת על שלמה המלך שדבריו מכחישים דברי תורה, ולא עוד אלא שסתורין זה את זה בטור עצם, והרי, שבתורו התורה שבכתב עצמה, יש "שני כתובים המכחישים זה את זה" בחמישה חומשי תורה, וכן בתורה שבכתב עצמה, מחמשה חומשי תורה לנביאים וכתובים, ומתורה שבכתב לתורה שבבעל פה מכחישים זה את זה עד שיבוא ויכריע ביניהם.

- כך מציגים הברהה השורשית של מציאות הבריאה, –
שורש הבריאה שבאוריתא, שבה ברא הקדוש ברוך הוא
את עולמו, בזורה של "מכחישים זה את זה".

הסתירה שבכ' ראשיות וכח צירופם

ומכאן ואילך, "איסתכל באורייתא וברא עולם", כשהמשתלשל, אז המזויות של כל דבר היא ההכחשה, – "בראשית ברא אליהם" ב'-ראשית, ב' ראשיות כמו שאומרים חז"ל CIDOU, קלומר, הם שני ראשי שיטות ראיים זה את זה, ואין להם קיום, – עד כמה שהם שני ראשיopoulos, כמו שאומרת הגדה CIDOU, שתינוק שנולד עם

שני ראשיים, שהגם' דנה בהזה לגביו דיני בכור בכמה ציריך לפדותו אותו, אם בחמישת סלעים או בעשרה סלעים, ושאלת הגם' ע"ז, הרוי הוא טריפה וטריפה אינו חי, וא"כ הוא פטור מן הפטין, והרי, שני ראשיים, הם בעצם מציאות של סותרים זה את זה', – 'מכחישים זה את זה', כדי טריפה שאין להם מציאות של קיום, וא"כ, במקרה פשוטו, שנאמר 'בראשית', – שני ראשיות, שני ראשיות לא יכולם להתקיים אהדי, הם סותרים אחד את השני, וטריפה אינו עי.

אבל הנקודה הפנימית שנמצאת בתוך הב', היא כח השכינה, – היא הכח השבעי כמו שmobואר בדבריו רבוtinyo, וmobואר בגר"א, – הוא השכינה, הוא ה'שבת מלכתא', שהוא זמן השרעת השכינה, מדרגת השכינה שמצוירת את שני הראשיות האלו, והרי, שהמילה הראשונה בתורה עצמה, נמצא בה האופן של 'הבראשית' – ב' ראשיות, ושני הראשיות, דהיינו שני ראשון, זה טריפה, אבל 'שכינה ב'יניהם', מצורפתם.

וכשזה משתלשל למטה באמת, – "אין שני מלכים
משמשים בכתר אחד, לכ' ומעט עצמרק", – כמוו שאמר
הקדוש ברוך הוא לבנה, והרי שאין שני הראשונים
משמשים שם בבת אחת, אבל כשייש את הנקודה שבב',
את השכינה בינויהם, הכה הזה עומד ומctrפם.

שמים וארץ – דבר והיפוכו

בראשית בראשם", בתקילת מעשה הבריה, מה שמשמעותה להדיין בפסוק שנברא, שאמנים - עשרה דברים נבראו ביום הראשון' כמו שאומרת הגמ' בחגיגה, אבל מה שמשמעותה להדיין בפסוק - "את השמים ואת הארץ", - הם הנבראים הראשונים שמשמעותם בפסוק, - ראשית, שמים וארץ, זה דבר והיפוכו, השמים הם עלינוים, ארץ היא תחתונה, השמים הם בcheinת זכר, הארץ היא בcheinת נקבה, והdogma היסודית והברורה בשמותים, כמו שסביר באסוגיא בתענית, שיש בשמותים 'רביעה ראשונה', 'רביעה שנייה', שלול זה אומרת הגמ', מפני מה הגשמיים נקראים 'רביעה', מילשון רובע ונרביע, והרי, שהשמות משפיעים והארץ מקבלת, בcheinת כח החכמה והלבנה, - "ممגד תבאות שימוש ומגד גרש ייחים", הכוונים - גرمני השמיים, הם המשפיעים, והארץ היא מציאות של 'מקבלת'. וא"כ, השמיים והארץ, זה דבר והיפוכו. ■ המשך בע"ה שבוע הבא מותוך סדרת בלבייפה עבודת ה'.

כתר

דעת

נتبאר לעיל בשבירה שורש י"א בסט"א הוא שמנוני גם כתר וגם דעת. והדברים כמעט מפורשים בגר"א בביבורי אגדות (ב"ב, י, ע"א) שכותב י"א דברים קשים בסט"א. הר - מלכות. ברזל - יסוד. אור - הود. מים - נצח. עבים - גבורה. רוח - ת"ת. גוף - חסד. פחד - דעת. יין - בינה. שנייה - חכמה. מיתה - כתר.

בחינת אי אפשרי - אי רצוני.

ועין אוצר המדרשים (עמ' 409, ד"ה ד"א אלף) מלמד שה' אלפיים שעריו חכמה נפתחו למשה בסיני, וכו', וח' אלפיים שעריו בינה, וכו'. וו"א שעריו דעתה.

חסד

אברהם מדתו חסד, י' ניסיונות שננטסה אברהם. וכח הכוללים. הן ניסיון ראשון شامل את כלם, והן ניסיון אחרון. בסוד כלל, ופרט, וכלל.

עוד. מים אין בהם צורה. ועין הדר זקנים (שמות, לו, ח, ד"ה עשר) עשר היריעות הנראות תור המשכן כתיב כרובים מעשה חושב. אבל בעשתי עשר שאינם נראות לא למעלה מפני מכסה האלים ולא למטה מפני יריעות שיש משזר, לא היו ציורים. ועוד אמרו (אוצר המדרשים, מ"ט מדות) י"א דבר נדבת המשכן.

גבורה

כאשר כח הגבורה, דין, שלוט, איזי נעשה אי לשון אווי, כמ"ש (קהלת, טז, טז) אי לך ארץ שלמלך נער. וכן מעשר הנitin ללו, שמדתו גבורה, הוא אחד מעשר. א - אחד, י - מעשר.

ועין בת עין (דרوش לשבת שובה, ד"ה ונ"ל דהנה) שאחד עשר פעמים א"ל גימ' פרה אדומה, שמרמז על עבודה חיזונית.

תפארת

יעקב - י"א בני נולדו ליעקב אצל לבן. והם בחינת עשרה - והשורש להן יוסף.

ועין עוד פענח רזא (במדבר, נשא, ד"ה ויהי באם) עשתי

כתב הגר"א (ליקוטי הגר"א, ו, ב. ז, א. וכן יה"א, ח"ב, לט, ע"ד) י' היא בכתה, י' סתום מכל הצדדים. עם המילוי יו"ד דומה לא' בצורה. ועשה מאות יו"ד מילת אי.

ועין שיחת מלאכי השרת (הוספות, ד"ה זהה) רק העלתה פושעי ישראל שהם בחיצוניות דיבוקם רק מצד הכתה, דעל כל פנים שורשם הנעלם ועומק ראשיתם טוב, וגם הם כתר יתנו וכו', ומצטרפים לכך, לכך יש י"א וכו', לכך ראה אז אכתריא"ל, פירוש הכתה, שהכתיר להשם יתרברך בתוקף אהבותנו.

חכמה

כתב הגר"א (תיקוני זוהר חדש, כג, ע"א) י' חכמה, היא כלל הכל, כמו' כולם בחכמה עשית, וכן י' כלל האותיות. ומצד קר א' - כח הכלל שבה. ועוד כתוב (ספר יצירה, ח, ע"ג) י', חכמה, גולם של כל דבר. ועין שם משמואל (כי תשא) ידוע שככל עשרה הוא בקדושה, ומספר י"א הוא בחיצוניות מספר י"א ארורים. ולמה בקטרת שהיא מהיותר נכבדים וכו' יהיה מספר י"א סטמנים. אך י"ל דברל כמן דליתא, וחלבנה בפני עצמה ריחה רע, אלא שבטלה לעשרה סטמנים שריחן טוב. וכח הביטול בחכמה כנודע. יש מאין - ביטול. ובאמרי אמת כתוב, שהוא מדין אתהPCA, דעת המתהPCA.

בינה

שם אלקיים (ובפרטות מחזא ולמטה שם מקום תחילת תבונה). וע"ז כתיב (דברים, לב, לו) ואמר, אי אלהינו, צור חסיו בו. שם אלקיים נכלל בשורשו ונתעלם. ועין רבינו בחיי (מטות, לב, לב, ד"ה נהנו) אמנים קבלנו כי התחלת פסוק זה בנו"ן היה בכוונה וכו', כי י"א פסוקים הם במקרא שמתחילה בנו"ן ומסיימים בנו"ן, וזה אחד מהם וכו', ידוע כי שם המפורש יוצא מי"א פסוקים אלו, והוא מי"ג אותיות. עכ"ל. והוא בחינת נ' שעורי בינה. ובקלקל נעשה נפל, ונזכר ס', סומר ה' לכל הנופלים.

וכן יש אופן של ברית ביום י"א, כמו שאיתה שבת, יט, ה) ועשתו עשר כיצד, כשנולד בבין השמשות של ערב שבת וחל יו"ט להיות סמור אחר השבת השנייה לילידתו, אין מילה שלא בזמןה דוחה אותו, ונימול לעשתו עשרה.

מלחמות

בחינת ארץ. ועיין בגר"א (ادر"א, דברים, לב, יג) שכתב י"א שנזכרו בפסקוי הארץנו, ו' מעלות בפסוק אחד, ועוד ד' בפסוק אחר, הם י' (נגד מדרגת י' ארצות), ועוד א', על במותי ארץ, שהוא על גביהם. וכנגוד כך היה לנען י"א בנימ, כמ"ש האבן עזרא (לק לך, טו, כ).

וכן בחינת בית. ווש"כ (ישעה, סו, א) אי זה בית אשר תבנו ל, ואי זה מקום מנוחתי. ושם היה גילוי אלקותו, א. ועי"כ נתגלה עשרה ניסים, כמ"ש באבות (ה, ה).

وعיין סוף מכות (כד, ע"א) בא דוד והעמידן על י"א.

נפש

לא תעשה - אי עשה.

רוח

כח הרוח לקבץ כל הצדדים, בחינת קטורת, י"א סממוני, ולצף את הרע, חלבנה, ג"כ.

וכן כתוב בזוה"ק (כי תצא, רפג, ע"א) ג' הדסים, ב' ערבות, לולב ואתרוג, ז'. ונקראים ד' מינים, הרי י"א. והוא נודע שד' מינים קיבוץ כל ישראל, טעם וריח וכו'.

נשמה

כח פנימי בנפש שהוא י"ס, עם אור מקיף, שהוא הי"א.

חיה

לשון אי -iah, מחפש את מקורו, חייה, מקור הנביעה.

יחידה

אי לעצמו, בחינת אור יחידה מקיף לכל הקומה, והקומה אי לעצמה.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במילוי לעלון ■

עשרה. פי', עד שתי עשרה ולא עד בכלל. שהוא בחינת יוסף הכלל, שנאבד, ולכן זה לא עד בכלל.

ועי"ש שכתב, ד"א לשון أولית יתעשת לנו, אבל עשتنותו, ככלומר לחשוב חשבונות שעטה מתחילה להוסיף חשבון נוסף על עשרה, דהיינו אחד עשרה, שהוא הראשון המתחילה להיות בו מותר על חשבון עשרה. ועיין בגר"א (ادرת אליהו, דברים, לב, ח, ועוד) י', הם י"ב, כלל גדול בתורה, כי הדברים נעלמים, יוסף ויוהודה.

נצח

כתיב (ויקרא, כו, כה) ונתתם בידי אויב (נצחון של אויב) בשברי לכם מטה לחם, ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד. תנור אחד - א. עשר נשים - י.

ועוד. חדש עשתי עשר בנצח, שבט. ואיתא (אוצר המדרשים) אשר נולד בכ' לעשתו עשרה חדש. וכן (במדבר, ז, עב) ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר. וכותב בזוה"ק (משפטים, כד, ע"ב) אשר, פרקה דיעקב ימינה, וטובל בשמן רגלו. בחינת יעקב, י - יעקב. יעקב - א. ועיין מקדש מלך (ויחי, רמא, ע"א, בשם גורי הארץ") אשר בן יעקב בחינת יעקב דנצח דנוק'.

הוד

כגון (עירובין, ב, ט) אי אתם מודים לי. וכן י"א يوم שנחסר בין שנות לבנה לשנות חמה. בחינת חמה, משה קרן הודו, לשון הוד. משא"כ "אייה בהוד", נחסר לה י"א בהוד.

יסוד

מתגלה בה טיפה. שורשה באב, א. וצורתה, י. ועיקרו יוסף, כמ"ש בפסקתא זוטרתא (מקץ, מא, א) יוסף בן י"א לאביו. ועיין ابن עזרא (נשא, ז, ע"ב, ד"ה ביום) למה השתנה זה המספר (עתשי עשרה), וטעם עשתי כמו עשتنותו (תהלים, קמו, ד), מה שיולידו מחשבותיו, כאילו העשר הוליד, והוא סוד גדול. ועיין עוד בדבריו (יונה, א, ו, ד"ה יתעשת) בעבור שהוא המספר הוא כמו שנים, חשבונות כלל ופרט.

لتகנות הנובעות מכוח המדמיה אין תוקף של 'חוור וקווה'

כל סוג הרצונות, הן אלו הנובעים מחסرون בעצם הנפש, והן אלו הנובעים מכוח המדמיה, כולם גורמים לאדם ל��ווה אל ה' ולחזר ולקווה אל ה', שימלא לו חסרונו או יספק את תאותתו לבו. אולם ישנו הפרש יסודי ומהותי במופעי הרצונות כאשר הם חזורים ונשנים ומדוברים בלבו ובתודעתו של האדם. רצונות הנובעים מכח המדמיה, האך שלכלו הרצון נראים דומים, אך לעולם הרצונות הללו אין הם אותו הרצון בדיק שחוור ומופיע, אלא כל פעם זהו רצון מחדש – הדומה אף שונה לקודםיו. היוות והמידותיו הרעות בוערות באדם כאש, כוח המדמיה שבו אינם שוקט על שמו, אלא הוא פועל כל הזמן ומחולל דמיונות, היזמות וחיזונות שווא לרוב.

אולם תכונת הדמיונות שאין להם קיום ארוך טווח, אלא הם מתפוגגים וחוזרים ומתחדשים. כוח המדמיה הוא כוח הנובע מיסוד האש, שמהותו שינוי צורה תמידית, כמו האש הגשמית שבכל רגע נתנו משנה את צורת סדר להבותיה. לפיכך, גם הרצונות הנובעים מכוח המדמיה, לעולם לא יהיו אותו הרצון בדיק שחוור על עצמו ונשנה, אלא יהיו אלו רצונות דומים מאותו תחום דמיוני, בעלי אותו תוכן ואופי ריעוני, אך כל פעם יהיה זה רצון קצת שונה, מחתמת שהוא אינו אותו הרצון בדיק שחוור ומתארה בשנית אלא רצון אחר שהתחדש כתעת לבקש מילוי לתאותות כוח המדמיה.

לעומת זאת, רצון אמיתי נובע מחסرون שקיים בעצם הנפש. רצון זהה, בכל פעם שיחוור ויתגלה ויתරאה הוא יהיה אותו הרצון בדיק, ולא רצון אחר ושונה.

ביחס לדוגמא של כמייה המתעוררת באדם למיליאון דולר, המולידה בו תקווה לה' שיפיע לו שפע דולרים כדי חסרונו. וכאשר הרצון לא התמלא הוא חזר ומדקווה לה' שוב – שישלח לו מיליאון דולר. על פי המתברר, אם מקורו של הרצון למיליאון דולר שורשו במידות הרעות מהתאות המגנות, כך שכוח המדמיה שבנפש רוקם לאדם כל מיני היזמות על תענוגות שפליות אותן הוא ירכוש ב מיליון הדולרים. מחתמת תשוקה חיונית לאוותן תענוגות, הוא מקווה ומיחיל לה' שישלח לו את הכספי, ובכircular חזר ומקווה. אולם כיון שבכל פעם שכוח המדמיה משחיל את חלומות הרגה, הן בחלום

והן בהקץ, לתודעתו של המודמיין, הרצון למיליאון דולר והקיומי אליויהם הוא אינו אותו הרצון ותקווה בדיק, אלא אלו רצונות שונים דומים, זהו רצון אחר המתחדש כל פעם, רק שהוא דומה ריעונית לרצונות שנבעו מהדרמןיות הקודמים.

אחר שנטבר וסביר כי החשקים והתשוקות הרבים שמתחדשים ופורצים לתודעה מכוח המדמיה התאווני, הם מולדים בנפש כל פעם מחדש כוחות של רצונות ותקנות שונים זה מזה. ממשא נבין, כי אין כאן הבחנה מדעית של 'חוור וקווה'. אין כאן חלות של 'שנה עלי' מדויקת של 'חוור וקווה'. אין זו הישנות של הופעתו אותו כוח רצון בכתב לעכב'. אין זו הישנות של הופעתו באותו כוח רצון בדיק, ולא חוזה על אותה תקווה בדיק. ממשא אין תוקף לרצונות ולתקנות הללו, והם לא ימשכו לו מיליאון דולר ממשיים.

הרי כל מהותו של כוח המדמיה שהוא ההפר הגמור למציאות, המדמיה מתחילה להתרחב ממהican שהמציאות נגמרה. זהו היגיון פשוט וברור שדמיון לא יכול להכריח מציאות, ולא למשוך שפע מציאות. אלא דמיון ימשוך דמיון אחר, והדמיון החדש ימשוך דמיון שונה נוסף, וכן הלאה עד שהאדם יתפרק ויבין כי הוא שבוי בדמיונות שלו.

לרצון פנימי הנובע מעצם הנפש יש תוקף של 'חוור וקווה'

לעומת זאת, כאשר שורש הרצון נובע ממעמקי הנפש, מחסرون מהותי ואמיתי שנטווע בעצם הנפש. רצון כזה מעורר תקווה אמיתית לה'. במידה והחסرون לא התממש, באה תביעת הנפש המקווה להשלמה של החיסרונו האמתי, ומחזירה את אותו הרצון עצמו במדוייקשוב, ומיליאת התביעה הזה מעוררת הישנות חוזרת של אותה התקווה בדיק לה'. מהכיון הנגיד, כל כוח נפש שיש לו גילוי שחוור ומופיע בשנית – אותו הכוח בדיק, זהה עדות גמורה שכוח זה נבע מחיצבת עמוק הנפש. כוח זה נבע מעוצמויות הנפש הבלתי משתנה.

באופן זהה, ישנה כאן חלות גמורה לדרשת חז"ל שבאמת רנו. ישנה כאן הישנות של אותה מציאות של רצון בבחינת – 'שנה עלי' בכתב לעכב'. ישנה כאן הופעה של חוזה על אותה התקווה בדיק בבחינת 'חוור וקווה'. ממשא ישנה כאן מציאות של צורך פנימי שיש

כדי להסביר לשאלה זו נחידד חידוד נוסף במאמר חז"ל – 'חוור וקווה', כי הגדרת הדברים שאין עניינה לחזור על פעולה של חידוש תקווה זהה לאוთה נקודת חסר. אלא החזרה מתייחסת להישנות התתראות והגילוי של אותו כוח השיר לעצמיות הנפש. כמובן, ישנה כאן חזרה על פעולה הגילוי של הכוח, אך הכוח עצמו הוא אותה מציאות של כוח מחייב הריות של הנפש. למשל לאורח שמנגע פעמים לביתנו. פעולה הגיעו אלינו היא זו שחזרת ונשנית. אך האורח עצמו הוא אותו אדם, זה אינו אורח אחר.

הכוח שמכנו האדם בוטח בהשלמת החסר הוא, מלחמת שזהו צורך מהותי הנוצר לעצם קיום הוiotת הנפש. ואיתה מציאות עצמה של חסר ותקווה להשלמתו, מתגלים – ושוב חוזרים ומתגלים.

צורך עצמיות הנפש הבלתי משטנה מול רצונות לבושי הנפש המשתנים

نبטא את הדברים בלשון פנימית: לנפש יש חיצוניות ופנימיות, יש לה את עצמיותה ויש לה לבושים. כדורי גempt גוף האדם ביחס ללבושים – עצם גוף האדם עצמו אינו משטנה לעולם, אולם את הלבושים שלו הוא מחליף תכופות לפי הצורך. כך גם היחס בין עצם הנפש לבושה – עצמיות הנפש קבועה, לעומת זאת, לבושי הנפש חלים שינויים ותמורות. לפיכך, רצונות הנובעים מצרכים חיצוניים, ממידות מוקלקלות, מכוח המדמה, שהם לבושי הנפש והם משתנים כל הזמן. גם אם הרצונות המתגלים נראים דומים, אך אין אלו אותם כוחות نفس בבדיקה שחזריים ומופיעים. מה שאינו כן, רצונות הנובעים מצרכי עצמיות פנימיות הנפש, אלו הן רצונות שאינם משתנים תדיר, אלא אותו כוח נפשי בבדיקה הרוצה בהשלמת החסר של עצם הנפש הוא זה שחזר וופיע שוב.

מחיצוניות הנפש נובעים רצונות של דמיונות, מפני מיותה נובעים רצונות של צרכי עצם המציאות. באופן אחר אפשר לחלק זאת כך: יש דברים שאדם רוצה ויש דברים שהוא צריך. ביטחון שיר לתchrom של מה שהאדם צריך, ודמיון שיר לתchrom של מה שהוא רוצה. ■

המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת **דע את ביטחון**.

לו תוקף של תביעה למילוי חסרונו של חלק מחלקי עצם היהות. מAMILIA יש בכוחם של אותם כוחות רצון ותקווה מציאותים וממשיים אלו למשוך שפע ממשי.

ביחס לדוגמא, אם החיסרונו במלילון דולר נובע מצורך פנימי אמיתי, בתוך האדם פנימה רוגשים להם כוחות נפש קיימים בכך להוציאם לפועל הוא זוקק לממון. אם נפש האדם תتابע בכנות ובאמת את הוצאה כוחותיה לפועל, ולשם כך היא נזקפת באמת למלילון דולר. מציאות הצורך שיקבל תוקף של 'קוה אל ה' חזק ויאמצץ לבך וקוה אל ה', תמשוך מציאות של שפע ממשי להשלמת החיסרונו.

חוור וקווה – החזרה מתייחסת אך ורק לפעולה הגילוי וההופעה של התקווה והרצון

נחידד חידוד נוסף על מנת להבין היטב את עיקרון המהלך של – 'חוור וקווה', של – 'שנה עליו הכתוב – לעכב', שכאשר אותו כוח נפשי של רצון ותקווה לדבר מה, חוזר על עצמו בבדיקה פעמים. ממשמעות הדבר – כוח זה הוא חלק מעצימות היהות של האדם, ולכן קיומו מובטח לנו.

נתבונן וنعمיק עוד מעט בהגדירה – 'חוור וקווה'. ההבנה הפשטota של המילים 'חוור וקווה' ממשמעותה: פעם ראשונה האדם קיווה להשלמה, חז"ל מורים לו, תשובה ותחדש תקווה זהה על אותו החסר בבדיקה, וכך תחול תר תושלים לך.

אם אנו העמדנו הבנה אחרת, כי רק כאשר אדם חוזר ומגלה בשנית את אותה מציאות של כוח תקווה בבדיקה – זה הגדיר המדויק של 'חוור וקווה'.

לכוארה יש מקום לתהות על הבנה מחודשת זו: הרי כוח נפשי הוא מציאות גכוורה. יתר על כן, כוח נפשי השיר לעצמיות הנפש, הוא מציאות גמורה שאינה משתנה. האדם טובע את השלמת החסר מלחמת שזהו חסרונו אמיתי ומהותי של חלק מעצמיות 'האני', חלק מההיוות שלו, ודוקא מלחמת כן אותו כוח חוזר על עצמו בבדיקה. אם כן, היאך ניתן להגדיר זאת 'חוור וקווה'? והרי זהה אינה חזרה של תשואה ותקווה מחודשת להשלמתו של אותו נקודת חיסרונו, אלא זהה אותה מציאות של כוח נפשי ששב ומתראה בשנית?

לברכות. וכל זה קודם גיל חינוך, וכך מושגנו, וכמו שנאמר, כשיודע לדבר אביו מלמדו תורה זהה וכו'. ואח"כ מכנים אותו לאוירה שלמצוות הבית, כגון אכילת מצה במקצת, נגען לולב, נר חנוכה, וכדומה. וכל זה קודם חינוך.

מחינוך ואילך, יש לחנכו לפי דעתו, כגון תפילה, אף באופן שהחייבה רק מדרבנן. נטיית ידים בבוקר יש להקפיד בויתר, מטמא. כניסה לבית הכסא של זמניינו יש להקל, כי לחלק מן השיטות אין לו דין בבית הכסא. אכילה של הקשרים חז' מהבית, מבון תלויizia רמת הקשר, ותלו依 ברכמו של הילד והקשרי שלו, ובשילוב עקרונית כמה לחתך דגש על עניין ההקשרים בבית. ב. לעשות ע"פ ההלכה, אולם להקטין את קודמת הניסיון, כגון פחות מרצונו, שימוש בטעם ע"י בליעה מהירה, וכדומה. ג. כן. ותלו依 ברכמו בטחונו, וחוששו, ואילוצים סביבתיים, ובדיקת כל מקרה לגופו בפרטות אם יכול להזיק לסביבתו באופן ייחודי, כגון שנמצא בסביבת אדם בסיכון שאינו יכול להתחנן. וכן שיקול של תקנת הכלל. נצרך בדיקה בכלל עת. ולעת עתה אין שינוי שהופך להיות "שכיח הזיקא".

דע את משפטך

שלום לבוגד הרב. רציתי לשאול האם יש הרבה שיעורים לאברכים בנושא קדושת הבית והמסתער?

תשובה:

דע את משפטך. סדרה זו דנה בסוגיה של "עשה לו עזר כנגדו" מנוקדת הסתכלות פנימית של דברי חז"ל. לפני שהאדם נכנס לתוך מערכת של נישואים עליו לברר תחילת לשם מה הוא חי. שיכנס לברית הנישואין הם יהיו תוספת לאותה מערכת העבודה. אותה מערכת שאדם בונה וחיה עם עצמו - זהה אותה מערכת שהוא נופח ב ביתו, וזהו גם המערכת שהילדים שלו גדלים בה. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא מהארכון של ש"ת

ידיים בבוקר?ILD אוכל אצל מאורחים אוכל שהוא בכשרות רגילה, האם להגיד לו שלא יכול אפילו ע"פ שוכלים שם אוכלים? אני מבין שזו שאלה מאוד מורכבת שצריכה מבט על כל מיני פרטיים אבל אשמח אם הרוב יוכל לעוזר לי לקבל את העקרונות ההלכתיים הפנימיים והנפשיים כדי שאדע בע"ה מהו נכון (גיל, סוג המצוואה / עבירה, רמת ההתקשרות על הדברים וכו'), בכוונה שמתי כמה דוגמאות שהיה קשה לי להחליט בכל מצב מה נכון, האם להרשות או להתקUSH פעם אחת, או להמשיך להתקUSH עד שיקלט אצל הילד?

ב. מה קורה שיש "התגשות" בין העולם הפנימי לספקות בהלכה, איך להזכיר? לדוגמא אדם אוכל עוגה ונכנס לספק ברכה אחרונה ואם יכול עוד ממשו כדי להשלים לכזאת הוא מרגיש שהוא מקום תאווה, האם יכול כדי לברך ולצאת מהספק, או שימנע כדי לעשות אתכפיא? וכן הלאה כל מני מצבים שאדם שambil רך על ההלכה היה עשה כדי לצאת מהספק, לעומת זאת אדם שמסתכל רק על הרצון / מידות וכו', היה נמנע.

ג. ראייתי את תשובות הרבה לגבי החיסונים. הרבה אומר שאדם שהוא אוכלוסייה סיכון והוא לא בעל ביטחון שיעשה את החיסון כי הסכנה בלי לעשות יותר גדולה בשביבו, אך לאדם שלא באוכלוסייה סיכון אין צורך לעשות, האם הבנתי נכון? האם היום הרבה חושב אחרית בעקבות המוטציה הבריטית, וכן בעקבות כך שלא מכנים אנשים לא מחסנים לבית הכנסת, והרבה רבנים שchnino דעתם ותומכים בחיסון, מה דעת הרב? יעוזר לי הרבה להבין. תודה רבה.

תשובה:

א. מניעה מעבירות, כשבמי מה מעשיין, יש להתקUSH, "אפרושא מאיסורא". וגם זה בנסיבות. לעומת זאת בנסיבות המוטציה הבריטית, לאט לאט בנסיבות, עד שהופך לחלק מצורת החיים הפשטוה, והיינו כמו שסביר שאי אפשר לקפוץ מהגג.

מתחליה מחנכים לנטיית ידים, וק"ש שעיל המיטה. ואח"כ

נא לשמר על קדושת הגליון

להצטרפות לרשותה של העלון | לכל ענייני העלון | לקבלת חסות עברו עלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ' משלוח ברכבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרים מה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | 03.579.3829

שאלות בכל תחומי החיים יתקבלו בברכה בכתובת net.bilvavi.rav@bilvavi.net

או בפקס: 0529-548-03 [בשליחת שאלה בפקס, במספר הפקס שאליו תוחזר התשובה,

נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-הקלוי של הפקס]

בלבבי משך אבנה

**ישאל
וילך**

פרשת שמיני תשפ"א

בס"ד

בעזר ה' יתברך, משבוע זה ואילך [פרשת שמיני – תשפ"א], מקבלי העלון יקבלו בנוסף
מקבץ של שאלות ותשובות שנשאל הרב שליט"א באחרונה.

ביחס לשאר השאלות ותשובות:

- א. שאלות ותשובות משנת תשע"ח-ט', מופיעות בספר "שאל לבי" חלק א'.
ב. כמו כן, מי שיחפש לקבל קובץ של ש"ת שנשאלו מראש השנה תש"פ עד פסח תשפ"א,
יכول לשלוח בקשה לכתובות: info@bilvavi.net.

לשאלת רבים: באופן ממוצע, מעט שנותקבלה השאלה במערכת, קבלת התשובה בחזרה
היא בין שבוע לכשלושה שבועות. באופן שלא נתקבלה תשובה בחזרה עד זמן זה, ניתן
לברר את סיבת הדבר במערכת, בכתבות: info@bilvavi.net.
צריך לרשם מס השאלה בבקשת

שאלות בכל תחומי החיים בכלל והכרת הנפש בפרט
יתקבלו בברכה במערכת השו"ת ויועברו למוריינו הרב שליט"א

דו"ל: rav@bilvavi.net • פקס: 03-548-0529

[בשליחת שאלה בפסק, במספר הפקס שלו תוחזר התשובה,
נא לציין מספר פקס שזמן תميد, או את מספר התא-הΚολι של הפקס]

ג	אין להביט על האמת.....
ד	תיקון לשעים ולרגע שבתוכינו.....
ה	תשובה לבעל תשובה.....
ו	אם מותר על פי ההלכה לשבת וגל על גבי וגל צמודות זו לאו?
ז	האם הרוב רואה את הג"ש כאחד מרבותיו גם בשאר עניינים
ח	פשט בתפילה.....
ט	דע את הויתך-כח החיים.....
י	אות צניעים חכמה.....
יא	מתינות בעבודת ה.....
יא'	זכירות.....
יא"	אישות.....
יא'	ספריו המהרא"ש.....
יאג	אין נדע מה האמת?
יאד	מסיכות לילדיים בת"ת.....
יאד'	הנאהת חלק מהצדיקים.....
יאו	צריך מקור לתוקף תוצאה בדיקת הדם
יאז	הבנת הנפש - 16
יאי	אדם נשמה או רוח
יאי'	חרדה ממבחנים
יאי"	חיסונים הרוב קנייבסקי
יאן	מנותם
יאן	זיכור והשגות.....
יאן	bijbol מרוב ידע על הנפש
יאג	מה המלחמה העיקרית.....
יאד	בלימוד התורה אני מעופף

אין להבין על האמת

שאלה:

א) שאלה ממד כללית ועמוקה, וברצוני להבין את דעת מ"ר הרב שליט"א וסליחה אם יש עוזת בשאלת זו, שודאי נובע מחוסר הבנה ומיעוט ידיעתי ומיעוט ערכי.

השאלה הוא: האם שיר שכל המבט של הרב על ה"ערב רב" וגם מבט הרב על מצב הדור עכשו (שהרב הגיד לנו מהו הרע שבדורינו ואיך שצרכים להביט על כל המצב וכל העולם וכל העתיד שלנו) וכל ה"סור מרע" שכל הדור צריך, ואיך שהיהודים מאבדים גאולה וועה"ב ע"י אינטרנט ונופלים לחלקן של ערבי רב וכו', האם כל זה בא מהתפיסה של מدت הדין, של אור א"ס אחר הצמצום, של מערכת של שכר וונש שם מערכת העשר ספירות, הנהגת המשפט, שמתבטא באופן של המתיקת הדינים ע"י דיבורים נגד הקליפות? (שבודאי אני חושב שהרב אין רוצה לקטרג על הדור, אלא להיפוך, להציל הדור ולהמתיק כל הדינים). ואם הנ"ל נכון, א"כ האם אפשר שיש מבט עליון יותר, שבא ממדת הרחמים, העולם שכלו טוב (שגם הרב ידע מזה היטב וכמו שהרב מבאר בפירושו על מסילת יתרם בפרק הטהרה), מבט של אור א"ס קודם הצמצום, שאין שום דבר רע בעולם, המבט של פורים דלעת"ל, שהכל טוב, ושגם הערב רב שיר להכלל בקדושה, כיוון שאלאקוטנו ית' יכול להגע להכל ורוחמי ית' גם על הרשעים האורומים שהם ס"ס מעשייו, ולפי"ז גם עכשו אין לנו לעשות כלום רק לצפות להישועה, ולפי הסתכלות זו יש להביט על כל החיים עכשו ג"כ ממבט של עין טובה גמורה שהכל רחמי ה' ואין רע בכלל כיוון שכל הרע הוא רק דמיון כיוון שהכל הבל הבלים ויש רק את הקב"ה ואת רחמיו על כל מעשיו....כלומר השאלה הוא, למה הרב אמר תמיד שיש להסתכל על כל מצב העולם וכל העתיד שלנו ממבט הראשון שהוא מدت הדין (שבודאי הוא אמת, אבל זה אמת של מدت הדין ויש גם אמת שבא ממדת הרחמים...) והאיש תפיסה עליונה של רחמים אינטנסיביים של הקב"ה שבא מעולמות של מעלה הספירות, הג"ר דעתך, התפיסה של מدت ברחמים, עולם שכלו טוב?

ב) כתוצאה מהנ"ל, מה לומר לבנ"א (אפי' בני תורה) שאינם רוצים להשמיע שום דבר שלילי ואיינם רוצים לשמעו מהו ה"סיבה" לכל הצרות עכשו ועל מה צריכים לתקן, והם רוצים להשמיע רק דברי חיזוק, האם זה נובע מחוסר רצונם לשמעו אמת או משומש שיש להם שורש ב��וי החסד או ב��וי ברחמים? תודה רבה עצומה להרב שליט"א בכל מכל כל וחג כשר שמח להרב!

תשובה:

א. כן! יש מבט עליון יותר, של אור א"ס. אולם נוצר גם מבט תחתון וגם עליון. ולנבראים יש לחדר מבט תחתון שיישבו בתשובה ויזהרו מן החטא. וכשפונום לקב"ה בתפלה, מבקשים לפיה מבט עליון.

ב. פעמים נובע מאי הכרת האמת, פעמים Mai רצון להכיר האמת, ופעמים מפני שורש שונה. אולם מדרגת הדור בהארת "עתיק", ולכ"ז זה המבט שמאיר יותר. אולם גם על עתיק אפשר להסתכל במבט של אריך, והבן היטב.

05/04/2021 #12108

תיקון לרשיים ולרע שבתונינו

שאלות:

א) מה עומק הדבר המבואר בספה"ק שלפעמים הנפות של רשיים ארורים שבבראה מתגלגים עוד לקבל תיקון לנפשם? לדוגמה שמעתי בשם הרמ"ע מפאנו שושתי נתגללה בפרה שלא רצתה לעבוד של שבת ואז כעס בעל הפרה (שהיה גלגול אחשורוש) והרג הפרה, וזה היה מותקן חטא על שאנסה הנשים לעבוד על שבת. למה א"כ רשות גמור כוותוי זכתה לתקן לנפשה?

ב) ואגב האם לגבי ושתי י"ל משום שמדובר בספה"ק שושתי הוא כנגד קליפת נגה, וכמו שיכולים להעלות קליפת נגה לקדושה, כמו כן ושתי שהוא קליפת נגה זכתה לעלות לקדושה בגין עדן?

ג) ובאמת יש לשאול מה הכוונה שושתי הגיע לתקן, האם זאת אומרת שאח"כ עלתה לנו עדן?

ד) הנה בימים אלה יש הרבה סטיות בנפש והרב מבאר משום שרוב הדור הם ריבוי של נשימות בגוף אחד. האם לפ"ז שיר לומר שיש נשימות של רשיים גמורים ויש נשימות של צדיקים גמורים (או עכ"פ נצוצות) שחווים ביחס נפשינו, וזה הסיבה שיש לנו משיכות לדברים הרעים ביותר וגם משיכה לדבקות בה' ולהכלל בהקב"ה וכו' וכל מעילות הצדיקים?

ה) האם הגדרה זו נכון, שכל א' מאייתנו הוא צדיק גמור, חלק אלוק ממועל, יחידה, רק שיש "אחרים" הדרים בתוכינו שהם אינם צדיקים גמורים, ורשיים, שהם למטה מבח"י היחידה שלנו? האם באמת כל יהודי צריך להגיד עצמו "אני נשמה" או "אני יחידה"? שבעצם אנו יחידה, אבל זה רק באור מקיף, וא"כ אפשר שאיננו יכולים להגיד עצמנו כ"יחידה" אם לא מגיעים להארת היחידה, אמנם מאידך זה כל מציאותנו הפנימית, כיוון שאנחנו רק kali לאור א"ס, וא"כ לפ"ז לכואורה נכוונה ההגדירה שאנו חנו "יחידה", והנ"מ הוא עצם מאד, אם האדם צריך להגיד עצמו כיחידה או לא. ובאמת השאלה הוא, כשהרב מבאר ב"דע את עצמן" שכל יהודי צריך להגיד עצמו כ"אני נשמה", חלק אלוק ממועל, האם הכוונה רק לנשמה או ליחידה?

ו) אם יש ניצוץ ערבי רב בתוכינו וגם יש חלק של צדיק גמור בתוכינו, ואנו בוחרים להגבר חלק הצדיק שבתונינו על הרשות הרעה בתוכינו, האם זה עליית הניצוץ ערבי רב שבתונינו לקדושה ואז חלק הרע

זהה מקבלת תיקון, או היחס הוא שאנו צריכים לכלה ולמחוק הערב רב שבתוינו ע"י בחירה באממת ובצדקות וחימם של קדושה וכו', ואז חלקים של ערב רב שבתוינו נופלים מאייתנו ואז אנו נשאים רק עם חלקים הצדיק שבתוינו? ישר כח לモ"ר הרב

תשובה:

- א. תיקון חלקים, לניצוצות הטוביים שביהם.
- ב. חלקים הטוב שבה.
- ג. כנ"ל.
- ד. כן! וכן מפני שכליות ההפכים נגלה בבת אחת, כמראה הבזק.
- ה. להגדיר עצמו כיחידה, נדרש הארת משיח שבנפש. וכך בנינו את סדרת דעת עצמן על אני נשמה.
- ו. בטל, ונכלל בקדושה, בסוד כלות, כילוי, התכלויות.

05/04/2021 #12103

תשובה לבעל תשובה

שאלת:

לכבוד הרה"צ שליט"א. תודה גדולה על תשובותיו והדרכותיו הנפלאות.

במה שהшиб הרב לבעל תשובה שנוטה לתלות את עכירות נפשו בהורי (שלא באשפתם) מכח דברי הפלא יועץ שכותב: "ואין על הבנים כ"כ אשמה, כי מאחר שהיסוד רע והקליפה בנפש לוטה מה יעשה אותו הבן ולא יחתא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך عمل טורח ויגעה הרבה כולי האי ואולי יוכל להפוך טובו ומזגו הרע", וכותב לנו הרב ש"אי אפשר לתלות הכל בהורים, אלא חלק בלבד. יותר על כן, האדם בעל בחירה לזכור החלק העכור לפי כוחותיו. וכך עליו לעמל לזכור הלבוש העכור שקיבל מהורי לפי כוחותיו. ע"כ. ולאחר ההתבוננות בדברים עלו שאלות נוספות:

א. נמצא עכ"פ שתהום מבדילה בין אחד שכזה לבין חברו לספסל שהורתנו ולידתו בקדושה, ונפשו נקייה ביסודה, אשר יותר נקל יוכל להתגבר על יצרו ותאוותיו, א"כ האם נדרש מזה כמו זה, האם התגברותו של זה דומה לה, ובעיקר - האם נפילתו של זה שווה לשול חבירו?

ב. מהו הכוון שעליו לעמול כדי לזכור את אותו לבוש עכור?

ג. הפלא יועץ כתוב כי נפש רשותה רע', וזהי ההרגשה המתמדת כפי שמתאר הנ"ל, שבमדו לפני נסיון כמעט שנייטה מכנו הבחירה, והולך שבוי ביד יצרו, ובאותה העת כל תורתו ומוסרו הן כאוותיות פורחות באוויר, ואין עומדות לו להתגבר על יצרו. ומה יעשה הבן ולא יחטא - כפשוטו. האם זה דמיון או מציאות?

ד. אך בזאת יתרהלל המתהיל, שמקיים בעצמו כי נפלתי קמתי, ובעיקר במדיה שהרב מתריע עליה רבות, אם בא לידי ונכשל, אינו מניח לו לש��ע בתהום ובס"ד תוך זמן קצר מנטק / מנפץ / זורק, ושב לתלמידו. האם זה מעיד על שורש טוב?

ה. מה עליו לעשות כשלוות לו מראות לא טובות בעני רוחו, וננהנה מזה מחד, ומайдך נקרע מכך ששב על קיאו, ונמצא כבתווך כף הקלו, מה צריך לחשוב וכייזד לנוהג? והאם ניתן למחוק תכונות מעני השכל? ואם לא, כיצד ניתן להיות בעל תשובה בכלל?

ו. עוד זאת נפשו בשאלתו, האם כשר הוא לידעות? כי נכבד הוא בין מכיריו ולא אחת מתבקש להיות עד בקידושין, האם יוכשר באוותה העת - עד הנסיון הבא?

ווגם נפשו איש חסד, להשקייט את רוחו ולרומם קרנו, ליתן פתח לשבים, להורות דרכי תשובה, ושכמ"ה.

תשובה:

א. לא! הקב"ה מודד כל אחד לפי כוחותיו. ועיין שער הגלגולים לאריז"ל, הקדמה כ"ז, שם נתבאר יסוד זה בברור.

ב. נדרש זיכור החומר העכור. ונדרך זיכור לבוש שקיבל מהוריו. עיין עץ חיים, שער המוחין, פרק ה' . ולצורך זיכור החומר, נדרש פרישות. ולצורך זיכור הלבוש, נדרש תיקון המדודות.

ג. חלק כר וחלק כר. בעומק כל הרע - יצר הרע, דמיון, "נדמה לו".

ד. כן, בודאי!

ה. או להסיח דעת, או לציר צירוי קדושה! ועי"ז מוחק. וכן ע"י דמעות, שמנקות כח הציור. וכן בעומק, בהתדבקות באפיקת המחשבה.

ו. יעשה תשובה כל פעם לפני עדות.

05/04/2021 #12101

אם מותר על פי ההלכה לשבת רגל על גבי רגל צמודות זו לזו?

שאלת:

האם מותר על פי ההלכה לשבת רגל על גבי רגל צמודות זו לזו? האם אין בזה קושי אבר? וחשש הוצאה זרע לבולה על ידי צורת ישיבה זו? ותמיינוי שוראים הרבה חרדים לדבר ה' יושבים ככה ברבים בלי בושה והרי הלא זה מן העבירות הכי חמורות בתורה לי עצמי כשאני רואה אנשים יושבים כך זה מעורר בי מחשה שבן אדם שיושב כך הוא מתענג בקושי אבר, וכשמנגע רגל על רגל זה עניין של מהCCR באבר הברית וזה נכלל בלאו דלא תנאף כמו שכתו התוס' לא תנאף – לא יהיה בר ניאוף בין ביד בעין ברגל, האם אני צודק או לא? למה לא רואים שמהו כשיושבים כך וכמנגעים רגל על גבי רגל מה הפשט? השאלה זהה מטריד אותי כבר שנים רבות, נא לענות לי. תודה רבה

תשובות:

מכך שדנו הפסקים, הבן איש חי, שאין לעשות כן בשעת התפלה, משמע שבלאו הכי שרוי. אולם מי שגופו ונפשו חמים יותר, יש לו להיזהר. ועיין בבן איש חי, יתרו, סוף הלכה ט.

04/04/2021 #12096

האם הרוב רואה את הגר"ש כאחד מרבותיו גם בשאר עניינים

שאלת:

בס"ד

לכבוד הרב שליט"א,

בעלון בלבבי אמר הרב שלי דבר בשם הגר"ש אוירבך ז"ל. האם הרוב רואה את הגר"ש כאחד מרבותיו גם בשאר עניינים?

בכבוד רב,

תשובות:

קיבלתי בס"ד בעשרות השנים האחרונות מכמה גדולים וצדיקים, ומכל אחד לऋתי את החלק הנדרש לי.

04/04/2021 #12095

פשת בתפילה

שאלות:

פתח בהודאה על מה שאני מקבל משועורי הרבה,
על המילים בשמונה עשרה בברכת על הצדיקים – يولא נבוש כי בר בטהנו' האם יש במשמעותם
בקשה, שסיבת חוסר הבושה שלנו בעזה"ז תהיה אך ורק בגלל הביטחון בקב"ה ולא בגלל סיבות
חיצונית?
ashmach ledat haRav be-avnein
תודה רבה!

תשובות:

נכון מאד. זה פירוש נכון, אחד מן הפירושים למלואם אלו.

04/04/2021 #12094

דע את הווייתך-נה החייה

שאלות:

שלום כבוד הרב, ויישר כח על השיעורים המרוממים!
בעניין המכשבה מכח הحياة שהאדם מתבונן בעצמו כביכול מבחוץ,
הרגשתי היא שככל שהאדם מחובר יותר ל"אני" שבו כך הוא מתבונן בעצמו מבחוץ.
האם זה כך?
תודה רבה!

תשובות:

אם מחובר אני "נשמה", מבית מבפנים, אולי אם מחובר לחייה, מבית מבחוץ.

04/04/2021 #12092

אות צנועים חנכה

שאלות:

לכבוד הרב,

ראשית תודה רבה על כל ההדרכה שלך בימים אלו - עמוד של אור להoir בתוך החושר.
אנחנו בעלי תשובה ללא רב מובהק אך עם מס' משפיעים מגזרים שונים. בעניינים אלו שאני שואלת,
בעלי נוטן לי את האפשרות לברר ולהחליט לרוב. אני שואלת אך למעשה כך אני נהגת ואני רוצה לדעת
האם אני נהגת כשרה.

.א.

ישנן רבניות ונשים מסוימות שהתחזקו מאוד בצדנויות בלבוש ואף עברו למטרחת שחושבות ונוהגות
בדרכם מסוימת. שמתि לב שהלבוש גם השפיע עליהם על ענווה פנימית ומידות. מאידך ישנן רבניות
שאין נוהגות/لبושות כדרך בנות ישראל הכהרות ולהן דרך אחרת. גם שמתि לב שה
השפיע עליהם על ירידה בתחוםים אחרים. האם אני יכולה לקחת כ"כלל אצבע" (כלל שאולי לא מושלם
אך לפחות מראה את הכוון) את הכלל "אות צנועים"
חכמה "ולחשיך שהרבניות הצדנויות אכן רואות את המציאות העכשוית בדרך יותר
נכונה ובהירה? אני מתכוונת ליתר הנושאים שאינם קשורים להלכות הלבוש והצדנויות.

.ב.

האם הרבנים (הבעליים) של אותן רבניות הצדנויות רואים את המציאות הנוכחית של עם ישראל יותר נכון
כמו שהגר"אCMDominii אמר שכשם שההתורה לגבר כך היא הצדנויות לאישה ושצדנויות השפיעה על
התורה של
בעליה? והאם עלי לחוש שבתורתם של הרבנים שנשותיהם אין לבושות/מתנהגות על פי ההלכה
יש הסתר? אין לי אפשרות לבחור מבחן ביןיהם כי הרבנים משני הצדדים אומרים דברים
הפוכים.

אני בכוונה לא כותבת את הנושאים כי לצערינו המחלוקת מרובות והחושך יכסה הארץ.

תודה רבה שאתה לוקח מזמן היקר לכון את דורינו ולהair לנו את הדרך!

ישלים ה' פועל ותהי משכורתך שלימה עם ה' א-לקי ישראל.

תשובות:

א. לכל כל יש יוצא מן הכלל. בנסיבות זו בודאי רואים את האמת יותר. אולם פעמים בלתי מואzon, לказה השני. בפרט בנושא זה, ואף בנושאים אחרים.

ב. לא כולם זוכים שמעשה בני הזוג במדרגה אחת, כך היה במשך כל הדורות.

כלכל, החיים אינם בגון שחור או לבן, זה הרבה יותר מורכב!

04/04/2021 #12091

מתינות בעבודתך

שאלות:

לכבוד הרב שליט"א,

רציתי לשאול אם הרב יכול לתת לי עצה : אני מרגיש שאני אין לי סבלנות לעמוד במקומות אחד כגון לבך במקומות אחד אשר יצר עליינו לשבח ולהבדיל רמזור אדום של הולכי רגל.

א. מה אפשר לעשות כדי להתחילה לעבוד על זה?

ב. מה יכול להיות השורש הזה ב 4 היסודות. (אני עוסק בהזאה כתעט)

תודה רבה על הכל

תשובות:

א. להתחילה בהדרגה, כגון, ללקת יותר לאט.

ב. יסוד אש או רוח בלתי מואzon. או כללות נפש בלתי מואזנת, שיצירת חוסר רוגע.

04/04/2021 #12090

ՀԿՈՅՈՒԹ

שאלות:

שלום כבוד הרב,

איך אפשר לזכות ליותר הארת פנים לעורר המשכה של חסד שהייתה יותר סיועה דשמייה פחות הסתר פנים איך יכול להיות שאדם מותפלל ג' תפילות בכל יום אומר כל שני וחמשי ברוך שמייה קורא תהילים לומד עוד ועוד וגם יש כהנים שمبرכים אותו כל יום ואדם נשאר באותו מצב בכל הבדיקות שום שינוי ואפילו רק יותר נהיה הסתר פנים (לפעמים אין כהנים ואני חושב לעצמי מה זה משנה יש כהן אין כהן מודיע הברכה לא חלה זה מזור שהרי כתוב בספרים דברים ננגבים על הברכה) מה אדם צריך לעשות, מה צריך לתקן?

בראיתי כתוב בספרים שתפילה כדי לעלות צריכה להיות "ללא מום" אלא בכוונה שלימה הרי אלו לא מלאכים אז מה כוונת הדבר?

תודה רבה

תשובות:

במידה שאדם מודד כן מודדין לו.

נזכר "פתחה פנימית", ואיזי האדם רואה את הבריאה באור שונה!

תתפלל על כך ש"לב" יפתח. וכאשר יפתח, פתאום תראה בריאה חדשה!

04/04/2021 #12089

אישות

שאלות:

שלום לך' הרב שליטה,

"וצפונך תמלא בטנים" אלו ת"ח שימושים את עצםם וכו'. מזרעת תחילת וכו'.

א. מה הפשט? האם אדם חווה זעוז איברים אך מחזק/מנוע את עצמו שלא להזרע בפועל? או שפורש/חדל להתנווע בכל פעם שמתקרב לزعוז איברים? או צד אחר? (קצת יותר מסתבר כצד הראשון, אחרת איך יתרחש שהיא מזרעת תחילת)

ב. לפיז' אם כצד הראשון לעיל, האם מותר לאדם, כשרואה לנכון בדעתו לפרוש ע"פ שלא הזרע בפועל/ רק היה זעוז איברים. האם מותר לפרוש כה"ג?

וזאת כמו"ש בר מבם "שכ"ז היא כה הגוף וכו' .. ואכן גם החוש יוכיה. שודאי חיות גדול בגוף בפועל כאשר אינו מזריע, כדי על שמירת היסוד.

ג. האם נכון להסביר עפ"ז את מה' הרמבם ושאר רבוינו, שכتب הרמבם שיישמש רק שמרגisher שאינו יכול להסיח דעת וכובד האיבר וכו'. והשיגו עליו שא"כ ביטול שיעור מצוות עונה כמו"ש בטו"שוע. אבל הכוונה בדברי הרמב"ם לשמש היינו לגמר ביאה היינו להורייך וכדברי הגמ' לעיל. ולא לומר שלא ישמש כלל או שלא יהיה זעוז איברים.

ד. האם דבר נכון הוא, למשוך כך החות מהיסוד או שמא מגע מצד הגוף בקלקל? ה. ואם כן מתחא לעילא, להיכן עולה אחר היסוד.

אבקש אם הרבה יסכים מעט להרחב ו/או לתת מבנה של הדבר, שכן מעצם הנושא שהוא פחות מדויב/נגיש.

ישר כח גדול לכ' הרב שליט"א, יה"ר שירחיב ה' גבולכם, מתוך נחת שלווה וכט"ס, ותזכו לראות בגאולה השלימה בקרוב של ממש עם כל ישראלacci"ר.

תשובות:

א. הכוונה שמעורר תשוקת האשה יותר ממנו. עיין ראב"ד, והובא במגן אברהם (סימן ר"מ, ס"ק כ"א). ועיין בעל שם טוב (תזריע, אות א').

ב. כנ"ל אותן א'. אין ראוי כלל וכלל.

ג. כנ"ל.

ד. למשוך חיותו מיסוד דקדושה.

ה. לעצם החות של מעלה מן "משיכה" של חיות.

04/04/2021 #12085

ספריו המזהר"

שאלות:

כל כך הרבה תודות להרב שליט"א.

מה דעת הרב שליט"א בספר המורה"ש - רבי אליעזר שלמה שיק זצוק"ל זיע"א?
דרךו הייתה לכתוב בצורה ארוכה וחזרת על עצמה, אולם פעמים רבות מרגישים את דבריו גורמים לב להתחמם ולהבה... .

1. האם הספרים ראויים לקריאה לחידושים במחשבת תורה ברסלב?
2. האם כדאי לקרוא את הספרים כאשר מרגישים צורך חיזוק בנפשו?

תודה להרב שליט"א, שוב ושוב!

תשובות:

ספרים אלו מלאים בחיזוק והתעוררות, אולם נוצר לאזם עם לימוד שכלי קר של עומק לימוד ש"ס ופסקים. זולת קר, נכנסים לעולם של השתוות בלתי מאוזן.

וכן מעט מאוד מהנ"ל, בבחינת מעין "קב חומטין". כי זולת זה נכנס לתנועה של אש רבה מיד'.
וכן פעמים אלו שבמ舍בר נוצר להם הנ"ל, אולם אלו ששווקטים על שמריהם, מתחילה להם מחשבון של
שברון, וזה דבר דק.

04/04/2021 #12084

איך נדע מה האמת?

שאלות:

בנושא תשובה מס' 11814 -

יעוין חגיגה ג: - יבורי אספות - אלו תלמידי חכמים שיושבין אסופות וועסוקין בתורה, הללו מطمאות והללו מטהרין, הללו אוסרין והללו מתירין, הללו פוסלין והללו מכשירין - טמא יאמר אדם הiar אני לומד תורה מעתה תלמוד לומר נתנו מרועה אחד וכו' אף אתה עשה אונך כאפרכסת וקנה לך לב מבין לשמעו את דברי מטמאים ואת דברי מטהרין, את דברי אוסרין ואת דברי מתירין, את דברי פוסלין ואת דברי מכשירין' וברשי' שם ידע דברי قولן, וכשתடע להבחן אי זה יקשר - קבע הלכה כמותו עכ"ל.
א"כ, למדנו מסווגיא זו תלת: א. און כאן בלבול אלא יניתנו מרועה אחד'. ב. ידע דברי قولן' - הסחת דעת
מדעות של אחרים אינה נכונה בדרך לקביעת ההלכה. ג. קנה לך לב מבני' - הדרך יותר נכונה היא
ילקנות לב' ולאו דוווקא להסתמך על ירב' אחד. ולהדי' אמרו בעבודה זהה יט. ככל הלומד תורה מרוב

אחד אינו רואה סימן ברכה לעולם', גם מצינו בתלמידי רבי יהודה ברבי אילעאי ישחו מחייב ממנו כנפי כסותם' בשבת כה: - חזון שלא הלכו אחר רבם בקביעת ההלכה אלא או יקנו לב' או הלכו אחר הרוב בדרך שאמר רבי אליעזר לבנו בשעת מיתתו יחוור בך בארכעה דברים שהיית אומר וכו' מוטב להניח דברי היחיד ולאחוז בדברי המרובין' בעדויות פרק ה' משנה ז.

תשובות:

בחר לך אחד ועשה כדעתו, ותשיכח דעת מכל פרטאות הבלבול. אולם נוצר מודעות כללית שהכל מבולבל, ואין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשימים.

04/04/2021 #12083

מסינכות לילדיים בת"ת

שאלה:

تلמוד תורה שמחייב תלמידים לחבוע מסיכה גם מעל האף כל היום - האם להעביר אותם למקום אחר? לפי מידע רפואי שיש לי זה יכול לגרום לדלקת ריאות, דלקת חניים ולמחלת בפה. תודה רבה

תשובות:

שב ואל תעשה עדיף.

04/04/2021 #12076

הנהגת חלק מהצדיקים

שאלה:

שלום וברכה לך,

יש דבר גלי שהרבה אנשים אפילו לא שומרים תוי"מ מתנהגים בדרך של חמימות ובדרך שיוצרת נעימות בקרבתם. וכמו כן מתנהגים בנימוס ואף מכבדים מaad את סובביהם ובאמת יש להם דרך ארץ.

אצל חלק מהצדיקים ראיינו שיש להם הנהגת דין ואין תחשות חמימות אצלם אלא אף לעתים מרוחקים אנשים מהם.

שאלתי: למה דווקא אצל צדיקים גדולים שהיינו מצפים מהם בדרך ארץ ולהפיץ אוור אחדות וחום לאחרים רואים שהם מרחיקים וגורמים לתחשות קריות? הימי שמח בהסביר שכל רוחני בסגנון שהם מתקנים נשומות כי לא יוכל לומר שכל הצדיקים שנוהגים בקריות נם מתקנים נשומות, שהרי כל מי שיינהג בקריות בכונה יחשב פתאום למתקן נשומות ופשוט שזה לא הסיבה.

תשובות:

יש לכך כמה סיבות. ונזכיר מעט:

- א- שורשים של נשומות, והדוגמא הבאה לכך היא שמאז הזקן, שדחפו אותו גוי שביקש להתגיר באמת הבניין.
- ב- לרוב קדושתם אינם יכולים לסבול את מדרגת העולם.
- ג- כיוון שעדיין לא הגיעו לשורשם, לכך אין להם מנוחה, ותולדת כך תנואה בלתי מאוזנת.
- ד- חוסר זיכוך של הנפש הבהמית בשלמותו.
- ה- ממתיקים הדינים. וכך נהגו הקדושים אף בדורות לפניו.

04/04/2021 #12075

ארון מקור לתוכנף תוצאות בדיקת הדם

שאלות:

אני זכר איפשהו שהרב אמר שתוצאות בדיקות הדם אינן תקפות אלא אם כן ניתנות במקום. אני זכר שקרأت את זה בספרים, ובועל זכר שראיתי את זה בספר שתרגם על ידי הרב ארוש, גן הריפוי.

מה המקור לכך?

תשובות:

נא לפנות להנ"ל שאמר כן. לפי זכרוני מעולם לא אמרתי כן.

04/04/2021 #12074

הבנת הנפש - 16

שאלות:

[המשך שאלה 11857]

שלום כבוד הרב,

תודה עד כה על התשובות שלך בנושא זה נתן לי המון בהירות אבל בעקבות התשובה האחרונה שלך נוצר אצלם הבלבול ממש שמקווה שהרב יעשה לי סדר, אנסה למקד את הבלבול בשאלות אבל כל הרחבה של הרבה תעזר ותאיר לי בנקודתך.

שאלתי את הרבה על הוויה שיש לה "ראש וגוף" ממה? והרב ענה לי שהראש והגוף הם "פנים של הארץ, כתור מאיר את עצמות הארץ. חכמה, את הווית החכמה וכו'."

אני חשבתי שהרב יגיד לי כתור זה הוויה כשלעצמה, חכמה זה עצם (הכרה ע"י שלילה) וכן הלאה שככל פעמים נוגעים בהוויה בדרך יותר רחוקה עד מלכות (אבל המכוון הוא הוויה) ואז מחסיד עד מלכות זה כבר נחשב ייחידה כי ייחידה זאת הוויה שמתלבשת, אבל הרב ענה לי שכתר מאיר את עצמות הארץ וחכמה את הווית החכמה אז:

א. איפה נכנס פה הכרת "עצמך" ע"י שלילה?

ב. האם המשך הוא: בינה זה הארת הארץ ע"י בניין, דעת הארץ הארץ בך שהוויה מכירה את עצמה (דעת שעולה עד הכתיר, כמו שהרב כתב לי?)

ג. מה קורה מחסיד ולמטה שזה התלבשות, איך אויר הארץ שם מאיר בדגש על השינוי מכתיר חכמה בינה ודעת מהם לא בתלבשות? למה אי אפשר לומר שחסיד (וכן הלאה שאר הספריות למטה) מאיר את הווית החסיד שככל הווית הבריאה היא להיטיב (בלי דגש על מי להיטיב אלא זאת עצם הארץ → להיטיב) ואז זה כמו כתיר, חכמה וכי' שזה ללא התלבשות

ד. כל המדרגות שהרב תיאר לי בסעיף הקודם נכללות במושג ייחידה ומעלה זו (כתיר חכמה בינה דעת) נחשבות מעל היחידה? אם כן, למה? הרי גם להארת הארץ חכמה יש יחס מסוים האם זה לא סוג של התלבשות (בשונה מכתיר שהוא עצמות הארץ)?

ה. האם שהרב אומר כתיר מאיר את עצמות הארץ זה גם סוג של התלבשות לא? הרי הארץ מאירה בכלל שמאיר הארץ, הייתה בטוח שהרב אומר הארץ כשלעצמה אז זה מעל הספריות ואין יחס של ראש וגוף או פנים להארה, מה חסר לי?

תודה רבה!

תשובה:

א. כל דבר יש לו היהה לפי ערכו, אולם כל היהה בערך לכללות מדרגת היהה, יש לו פן פרטי מהו מهماות אותה היהה.

ב. כן, בכך מאוד.

ג. יש תפיסה שיש י' היהה, כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה וכו'. ויש תפיסה שאין יש בבריה אלא "שלש", וכל השאר אינם אלא ענפים ולבושים לשלש. וביחס זהה, מחסד ולמטה אינו גילוי היהה אלא ענף ולבוש.

ד. כן"ל. היהה למעלה מהכתר. אולם עיקרי גילוי היהה בכתר.

ה. כן"ל. היהה העצמית "אחדת". ויש יחס שככל דבר הוא גילוי פן אחד של היהה, ויש תפיסה שיש רק ג' גילויים עצמאיים, והשאר ענפים ולבושים. וזה סוד "דרוש הדעת", שבו נתבאר שאין יש בבריה אלא "שלש", ושורשים בספ"י, שבו נתבאר שסוד כל הבריה "שלש אמות", ו"שבועה כפולות". אולם כשבאו לדון בפרטות, כל דבר יש בו פן נוסף של גילוי היהה.

04/04/2021 #12073

אדם נשמה או רוח

שאלת:

לרב שליט"א אם יכול לאחר עינוי

א) האם יש סתירה بما שהרב מאיר שצריך לתפוס את עצמו כנשמה למה שהגאון אומר שהדם הוא

روح בין נפש בהמיה לאלוהיות וכן מה שבעל התניא אומר שהבנוני הוא תופס את עצמו כנפש בהמיה

ב) לפי זה האם אפשר לשלב עבודה של דעת את עצמן עם ספר התניא?

ג) ועוד האם בנוסך זה אפשר לצרף לימוד חזק על ארבע יסודות על ידי סדרת הרב שייהה בגדר של "

"ידיעת נפש בהמיה" "שהיא הלבוש שלו"

תשובות:

א. יש כאן שלוש יחסיות. א. מצד מדרגת עוה"ז, עולם החומר, עיקרי גילויו הוא חומר - נפש בהמיה. וזה

מדרגת "עולם" שבו אנו נמצאים, והוא דברי ה"תניא". ב. מצד מדרגת "זמן", שית אלף שנים, עיקרי

הדרגה זה רוח, כrhoח של ששה צדדים, והוא דברי "הגר"א". ג. מצד הארץ אור אחריות הימים, אור

משיח שמאיר בתוקף באחריות הימים, מאיר אור של נשמה, והוא המהלך של "דעת את עצמן".

ב. חלקות, אולם נזכר בירור מי אני.

ג. כן. בזה אחר זה, ולא לעבוד על הכל יחדין.

04/04/2021 #12072

חרדה ומבחןים

שאלה:

שלום כבוד הרב,

ברצוני לשאול לגבי הابت שלי (בת 15) שסובלת מחרדה מבחןים במסגרת בית הספר. זה מתבטא בכך שבעמנים שלפני המבחן וככל שמתקרבים למבחן היא חשה לחץ לא נשלט שגורם לה בין השאר לתחושת "ריחוף" כמו שהיא מגדרה את זה: היא עשויה פועלות ולאחר מכן מרגישה שלא היא פעולה אוטם, או שיש לה ניתוק בתחום הזמן, כאילו עבר זמן שהיא לא הייתה נוכחתו בו (זה הכי טוב שהיא הצלילה להסביר לי, בהתחלה היא קראה לזה סחורת, אבל oczywiście היא מודה שהוא לא מה שהעולם מגדר כסחרחות). בנוסף היא מפתחת זיהה חריפה שגם מביעשת אותה. כשאני מנסה להרגיע אותה ולתת לה בטוחן על סマー העבר (סה"כ היא תלמידה טובה) היא אומרת שהיא יודעת הכל אבל זה לא עוזר להרגיע את מה שהנפש והגוף שלה חווים. איך אפשר לעזור לה? יש בספרי הרב חומר שיכל להיות רלוונטי?

תודה רבה על הכל

תשובה:

ראשית רצוי לכתוב את כל הסיבות שיוצרות את הלחץ, ואח"כ לסדר את התוצאות לפי סדר מן הקбед קל, ולפ"ז יוצרך בס"ד לסדר סדר איזון לקושי זה.

04/04/2021 #12071

חיסונים הרב קנייבסקי

שאלה:

שלום כבוד הרב,

קודם מחלוקת אם אני מטריח את הרוב בעוד שאלת על חיסונים אבל נקודה אחת שאשמה לבירור, מתשובות הרוב לגבי החיסונים אני מבין שהוא הכל עניין של סיכון מול סיכון ואיפה שהסיכון של פגיעה מההו? וזה גבורה לי או לאדם שאין סביבו הרבה זמן ממלייך לחתת את החיסון אחרת מכיוון שלא שכיח זויק אין סיבה להתחסן.

אני מתמלל מילה במילה את מה ששאלו את הרוב קנייבסקי:
 "הם שואלים אם להגיד לאנשים שאפשר לעשות את זה או שצריכים לעשות את זה?"
 הרוב ענה: "צריכים"
 "ויש אנשים שמחדים שהוא זיך להם בדברים אחרים"
 הרוב ענה: "לא לפחד" ובירך בו"

1. האם שהרב קנייבסקי אומר שאין מה לפחד בעצם מסיר את הסיכון מהחיסון?
 2. שאלה כללית, האם בכל דעה נהרצת של גدول בישראל לגבי דבר שלא ברור אפשר לסמוך על זה ב-100 אחוזים שכך יהיה הוא בעצם הביא את הדבר לברירות של 100%?
 3. האם מהתמלול הנ"ל של הרב קנייבסקי במיוחד בזה שהוא אומר ש"צריכים" להתחסן ואין סיכון אז נפשט הספק וזה משנה את דעת הרוב? אם לא למה?
- ашmach לבירור בסוגיא הזאת ובכללי להסביר מפה לכל הנחיה של גدول בישראל, האם יש/אין צדדים לדין או שכיוצאת הוראה ישירה זה מחייב וזה רצון ה'

תודה רבה לרבות

תשובות:

- א. כבר כתבתי לפני כשנה שם יורו חכמי הדור עני העדה, יש לעשות כפי שאמרו, ודינ' בזה.
 - ב. תלוי באמונות חכמים שיש לאדם.
 - ג. כן"ל, מדין ייחיד אין חיוב, מדין הוראת עני העדה לכל כבר נכתב בעבר שיש לעשות כן"ל.
- כבר כתבתי בעבר שאיןני נותן הוראות מעשיות, הנני משותדל לתת ברירות ובהירות, יותר מן בהירות זו אין לי מה להוסיף.

הנזהר

שאלה:

שלום ותודה רב על כל הספרים וشعירים נפלאים.

אני מנסה לתאר קיצוניות שיש לדעתו בנפשי ומצפה שהרב יתן לי עצה וקו כל פעם יש לי הבחנות על נפשי מושנות אבל הבחנה זאת חוזרת על עצמה מאוד
 חייתי הרבה מאד בתוך הגוף בתענוג בלבד והרבה פעמים בלי מסגרת התנוונה והרצון לעלות כל כרך חזקים בקרבי שהיה תקופות שלישון זה דבר קשה וכן החבורה וכל כיוצה השכל שלי הולך כל כרך מהר בין בריכוזו בין בדילוג אני קורא רק במחשבה אפיו כמה דפי גمراה ומבין ושומר את זה יש לי על ידי זה כח של בינה לחבר הסוגיות באופן נפלא
 עסקתי הרבה ברמחל ועץ חיים וראיתי ביורי הרב בזה תענוג עסקתי מאד בספריו הרבה כמעט בכלם . רק שהענין נשאר כמו בגמרה אני קולט וمبין הכל אלא שאין מרגיש שאני נמצאה רק בשכל לפעמים אני חושב שnenpsi כמעט מוכבה אין לי חוויה כלל כמו לא נמצאה בהווה ואני יודע שאין השכל יכול לתפוס ההווה
 האם יכול להיות שnenpsi מחוץ להווה בערכין מרוב שכל תפיסתי היא תפיסה שכליות שתופס רק טוב ורע . לפעמים אני מרגיש חולה נפש כי עצם תפיסה של טוב ורע גורם לי כיוך נורא בנפש
 אני מרגיש מאד רחוק מעצמי מרגיש שאיבדתי כל טבעיות יש לי לדוגמה קושי מסוים עם אשתי שמרוב פחד התאות אני לא טבעי אליה וכן לי שרחרור וכן בהרבה דברים עצם הרצון ללמידה מונע אותי מלחوت ההווה ולהיות במנוחת הנפש האמת שהיא לי משבר חזק מאד לפני שש חודשים של מצוקות חרדות והרגשות כאלו ההווה חזר אליו כאלו אני מותעורר מחלום גדול ונמשך מזה הרגשות זרות עמוקה לחימן שלי עצמה כל הנ"ל נראה לי נרכש כי גודلت בי עולם החילוני למורי בחו"ל עד שבגיל 18 נכנסתי לישיבה וגדלת בי ב מהירות גדולה . אני היום 26 נשוי 4 שנים אני מאד מפחד לחשב שהיחסתי את נפשי אבל מה שמרגיע אותי זה האמונה שכך גורף והוא עכשוו מביואו איזון
 עכשוו אינו יודע מה לעבוד יש לי כל ספרי הרב בראש הדבר שמרגיע לי זה מה שהנשמה בתוכי וה' בקרבי ואין האושר מחוץ לה אם אני ממשיך ללמידה בלבד אני עדיין בשכל בלבד ואני יודע שהוא צריך להיות גם חוויה איך אפשר להכנס להווה למי ש"חסמ" את נפשו
 תודה

תשובות:

הנני ממליץ לעבוד לפי ספר הכרת הנפש, ולהכיר ראשית את סדר כוחות נפשך , ולפ"ז בסדר סדר עבודה מעשית. הינך חי מה שאתה רוצה, ולא היכן שאתה באמת.

במקביל לכך, להתרגל לדבר עם הקב"ה כמה דקות בפשטות כל יום.

04/04/2021 #12069

זיכוך והשагות

שאלת:

שלום לכבוד הרב.

רציתי לשאול

א. האם יכול להיות אדם ייכה להשוגות אמיתיות, 'לראות דברים', וגילוי NAMES וכך מצד סגולת נשמותו, שמאד משתוקקת לדברים אלו שנים ארוכות, למרות שהוא לא ת"ח גדול, וגם עדין לא מזוכר מתאות היותר וכו', אלא לומד ועובד את ה' כפי יכולתו עם עליות וירידות, אמן יש לו מדות טובות, והרבה רגעים של דבקות אמיתית בה?

ב. והאם יכול להיות שדווקא ע"י דרגות אלו הגיע להתקדם בתורה ועובדת ה?

ג. מהי הדרך היותר מסוגלת לאדם כזה להגיע לדרגות אלו?

תשובה:

א. כן.

ב. כן.

ג. נזכר לבנות כלים של תורה, בקיאות ועיוון, בהדרגה לפי כוחותיך. ועובדת זיכוך החומר והמידות. כי אם לאו, אין יציבות בבניין, ויש כוחות בלתי מזוכקים שיכולים להטותו بكل.

04/04/2021 #12068

בילבול מחרוב ידע על הנפש

שאלת:

בسد' בקצרה מאד. לא גידלתי בעולם החדרי אבל נכנסתי לישיבות בגיל 18 ואכן זה חלק מבניית האישיות שלי פיתחתי קושי עם המוגבלות הרגילה היה לי מאד קשה נשאה הנישואין עד דחר אוטי למדוד הנפש ביותר עמוק מספרי מוסר בתכלית להגיע לאחדות. הייתה מואד מוחבר למדות שבישיבות אני חושב ששורש נשמה בבחכמה היתחלה ל_hi היטעך ברמה"ל, בבעל התניה ואחרי זה בחכמה הקבלה עצמה.

עד שגיליתי ספרי הרבה על הנפש למדתי בעיון רב הדברים ובפרט גם שיעורים על עז חיים ועל הקלח שאירעו עני מאד

הבעיה שמאז פרשתי מהמסגרות כדי לעיין כמו הצורך וכמוון לא היפסקתי לימוד הגמ' בעיון רב רק שחליקתי את זה בשתי סדרים ועוד'פ ישבתי בב"כ ולא בלבד.

עד שהיגעתי לאיזה משבר בנפש חזק מאוד חרדות ודיכאון לחץ בלי סיבה ברורה. אני מזהה שבעיר היהתי הרבה לבד ויש לי הרבה ידע אבל הרוב נמצא רק בסכל.

הרבבה פעמים אני חושב שמדרגת נפשי מאוד נמוכה ואני לי נקודת לשם אני רק דואג לעצמי לרוחניות שלי אני לא חי בהווה וכן על זה הדרך מחשבות אלו.

לא רוצה לאורך השאלה היא כך. אני היתקدمתי ביחס לרגשות שליליות על ידי עבודה על המחשבה וכן אני דבוק בנקודת השהטוב בקרבי ואני לחפש מוחוצה לי וצריך לחפש בלבי את ה' ית' כמו שהרב מאיר בداع את עצמו ודע את היוטר ואני רואה שהתקווה היחידה היא לשוחח אליו.

עכשו בנקודת מעשייה מה עלי לעשות לחפש מסגרת שאנשים לומדים פנימיות בצורה לחזק עמוק האמונה למרות שאין לא מצתי חזק מallow שלומדים לשם כוונות. או לא אני סתום חזר למסגרת רגילה ואעזוב לימוד הנפש בעומקה. או אולי עלי לחפש משהו אחר כי עיקר הבעיה שאני ש��ע בעצמי ובעבודה רוחנית שלי ואני מרגיש שהוא המסר בין לבינו וראיתי שהרב מדבר על זה בכ"מ.

איך אז אפשר לצאת מדאגה לעצמי כשהיא בעיקר רוחנית, ושלל החיים שלי נמצא בלמידה עד כדי שלא נתתי הרבה מהעולם הזה לנפשי. עכשו אני עדיין במשבר לא לומד כ"כ אני במסגרת חלואה מאוד בלמידה רק שהם דברי צרפתית כמווני ויש קצת היזדהות מצד נפש הbhemit. אני בין כה לא לומד

הרבבה יש לי לחצים אני מנסה להיתמקד על למצוא ה' בקרבי מה הדרך לתפוס הלא לשם חזק להיתענג על ה' ? ליתו רוגע לנפש של בעל תשובה כמווני שהיתפוץ? לחזור בלבד? לנסות ליתן באיזה צורה שייה למד וכדומה? כי הכל בשכלו ואני לא מוציא בנפשי שום דבר לפעול. איך לחזור לפשטות מצד אחד בעיות ומצד שני נפשי דורשת עומק הבחמה בין בגמ' בין בפנימיות מצד שלישי נפש הbhemit צריך קשר חברתי. יצאת לעבוד לעיר את החיים?

סליחה על אריכות. תודה

תשובות:

כדי למדוד לפחות חלק מהזמן בכלל "הלכה" למעשה.

וכן למדוד בначת, ולהוציא לפחות חלק בפה דיקא. וכן לקרוא בקול ובנעימה ובניגון.

04/04/2021 #12064

מה המלחמה העיקרית

שאלות:

[המספר 11936]

תודה רבה על תשובה הרבה, וסליחה שהכנסנו את הרוב למקום הזה.

אר תורה היא, ובאם אפשר רק לברר אם ההבנה שלנו נכוןה, מסקנת הרוב היא: "לך, עיקר זירת המלחמה נשנתנה. וחלק גדול מallow שהיו נלחמים, אם מעט ואם הרבה, נגד הרע מבוחוץ, נתהփכו, והפכו להיות אלו שמרבים ומגדלים את הרע מבפנים. זה מה שמחביר את הדור כולו, ואת עולם שומר תורה ומצוות, בפרט. וזה צריך להשקיע את עיקר כח המלחמה. צריך לקבל מבט חדש, מה המלחמה העיקרית הייתה, ומה המלחמה העיקרית החדשה". כלומר דבעבר שנלחמו נגד הרע מבוחוץ הייתה ההוראה לחזק את המלחמה ע"י תמייה בהם להיות שותפים עם במלחמתם. וכעת נתהփכו - נתהփכה ההוראה, ואין לנו להיות שותפים, אלא יש לנתק השותפות עםם. האם אכן זו הכוונה? אר בזאת יאות לנו להורות לנו הדרכ ושכמ"ה. בתודה רבה על הכל.

תשובה:

לא הובן כראוי. היחס היה תפיסה נפשית פנימית בהירה. איןני עוסק בהוראה למעשה!

תשובה 11936:

כיוון שהחושך מכסה הארץ, אי אפשר לי להיכנס לפרטי פרטי של עלמא דשיךרא. ואtan בס"ד מבט כללי לעניין.

עד הימים האחרונים, עיקר שליטת כח הרע היה מבוחוץ, כגון ע"י חוקים וגזרות כגיסוס, גיור, חילול שבת, נבלות וטריפות, פריצות, ועוד ועוד לרוב רח"ל.

אולם, בעשור האחרון בפרט, עיקר שליטת כח הרע אינו מבוחוץ, אלא פנימה, בתוך עולם של שומרי תורה ומצוות, והוא שורש כל הטומאות כולן שחודר ע"י המדייה לתוכו עולם שומר תורה ומצוות.

ולכן, עיקר זירת המלחמה נשנתנה. וחלק גדול מallow שהיו נלחמים, אם מעט ואם הרבה, נגד הרע מבוחוץ, נתהփכו, והפכו להיות אלו שמרבים ומגדלים את הרע מבפנים. זה מה שמחביר את הדור כולו, ואת עולם שומר תורה ומצוות, בפרט. וזה צריך להשקיע את עיקר כח המלחמה.

צריך לקבל מבט חדש, מה המלחמה העיקרית שהייתה, ומה המלחמה העיקרית החדשה.

04/04/2021 #12063

בלימוד התורה אני מעופף

שאלה:

ב"ה

שלום לכבוד הרבה
אני אברך כבר שבע שנים והייתי בחור ישיבה 5 וחצי שנים ומאז שאני בחור קשה לי מאוד להיות מוכן
בלימוד התורה עד כדי כך שרוב גדול של הזמן אני מעופף למשך מתוך 3 וחצי שעות אני למד פחות
מחצית שעה
ניסיתי כל מני דברים טבילה במיקווה תפילה ר"ת תיקון חצות ועוד .. ואני מתפלל על זה שכבר כמה שנים
ולא רואה שיפור כשהאני עם חברותא אני מאוד מוכן ומעט מעופף אשכח שהרב יפרט לי מה לעשות או
מה הבעייה
תודה

תשובה:

הנני ממליץ לעסוק בספר כח הריכוז, ושיעוריו דע את תורהך - דרכי הלימוד.